

dir fib*.*

ls -IA fib*

...

25
ANYS

FIB Facultat
d'Informàtica
de Barcelona

UNIVERSITAT POLITÈCNICA
DE CATALUNYA

ANYS

FIB Facultat
d'Informàtica
de Barcelona

Servei de Comunicació Institucional de la UPC, 2002 (6306)

Disseny: Manuel Andreu

Dipòsit legal: B-26490-2002

ISBN (del volumen): 84-7653-805-7

ISBN (de la col.lecció): 84-7653-808-1

Índex

Volum 3

Sergi Álvarez	6
Kepa Aranzabal	8
Rosa Maria Badia	12
Miquel Barceló	14
Ramón Beivide	16
Montserrat Bernat	20
Helena Boltà, Xavier Esplugas	22
Maria Pilar Bombín	24
Pere Botella	26
Pere Brunet	30
Benet Campderrich	32
Manel Canales	34
Kildo Carreté.....	36
Erik Cobo	40
Josep Coll	44
Josep-Lluís Colomer	46
Jordi Cortadella	48
Nuria Cuesta	52
Evaristo de Frutos	54
Roger de Ramon	56
José Manuel Diéguez	58
Elena Fernández	60
Fina Ferrer	62
Manuel Frías	66
Manel Frigola	68
Pep Fuertes	70
Jaume Garcia	72
Cristina Gete	74
Karina Gibert	76
Maribel Gutiérrez	80

Francisco J. Heredia	82
Miquel Huguet	84
Josep Lluís Larriba	86
Albert Llamós	88
Xavier Llinàs	90
David López	92
Ramon López de Mántaras	94
Antoni Lozano	96
Juan Marcos	98
Carme Martín	100
Helena Martínez	104
Mercè Mora	106
Glyn Morrill	108
Borja Mulleras	110
Pilar Muñoz	112
Carme Murillo	114
Inés Natera	116
Ramon Nonell	118
Fernando Orejas	122
Dolors Padrós	124
Joan A. Pastor	128
Teresa Riera	132
Miquel Rodríguez	134
Albert Roig	138
Lluïsa Romeu	140
Ramon Roy	142
Fèlix Saltor	144
Fermín Sánchez	146
Kim Serradell	150
Carles Sierra	152
Jaume Sistac	154
Josep Solé	156
Miguel Valero	158
Gabriel Valiente	160
Quim Valls	162
Josep Maria Vilà	166
Ricard Villà	168

*Per ço car memòria és de virtut, fa obres virtuoses, car gran virtut és
membrar aquelles segons llurs condicions e natures.*

Ramon Llull

Sergi Àlvarez
associació cultural OASI

L'Oasi

L'Oasi ha format part viva i activa de la història de la FIB, durant els últims 16 anys. L'Oasi ha evolucionat molt, des d'un format de 4 pàgines fins a les 36 dels últims números. Però això no hagués estat possible sense l'ajut, el suport, l'esforç, en definitiva, la col·laboració de moltíssima gent que, generació rere generació ha resistit els

moments difícils i amb la seva empenta ha permès que els fíbbers gaudeixin d'aquesta petita joia que és la revista L'Oasi. Per tant, aquesta pàgina de la història de la FIB ha d'anar dedicada a tota aquesta gent. Seguidament, aquesta humil dedicatòria:

Sergio Pedraza, Daniel Gisbert, Susanna Gallego, Diego Mariño, Lluís Rius, Joan Carles Simó, Marcel Soler, Ricardo Martínez, Albert Botella, Helena López, Clara Benedito, Esther Novoa, Cristina Surroca, Eduard Elies, Fco. Ignacio de la Cal, Elena Garrido, Esteban González, Zeus Gómez, Toni Rodríguez, Oscar Novo, Daniel Ramírez, Joan Climent, Jesús Martínez, Richi Wichi, Bernat Costa, Ruben Alonso, Cristian Medrano, Jordi González, Martí Serra, Javier Barranco, Francisco Rojas, Vanessa Chaves, Albert Puig, Pedro Río, Javi García, Daniel García, Albert Fernàndez, Sergio Morales, Oriol Rico, Alberto Costoya, Siscu Rodero, Carlos Campama, Carlos Toledo, José Ramón Vega, Elías Xangó Borrás, Beatriz Rubio, Alvaro Sandoval, Marcos Cuevas, diable.upc.es/~fran, Helen Garrido, Jonatan Ferranz, Antonio Molina, Toni Juan, Javier Vázquez, Enric Godes, Carme Martín, Cristina Cordero, Xavier Ramirez, Joan Parera, Fernando Cardona, Laia Rossell, David Lordan, Marc Sabates, Manuel Martin, Alex Domínguez, Daniel Miralles, José A. González, Jaume Garcia, Elena Galván, Josep Vives, Miquel Pericas, Ivan Martínez, Montse Cañete, Alex Prieto, Mireia Nager, Sílvia Riera, Los Teleñecos, Albert Prados, David Benlliure, Oscar Carretero, Ruben Ruiz, Oriol Amorós, Laura Almunia, Josep Aguilera, David Blanch, Juan Miguel Vigo, David López, Frankie Van Spaandonk, Carlos Campderros, Vicent Palasi, Marc Carrion, Kepa Aranzabal, Llorenç Valles, Fede Catarineu, Karina Gibert, David Ródenas, Nicolás Ruíz, Montse Peiron, Ivan González, David Martínez, Meritxell Pineda, Nuria Acebron, Raquel Gras, Pedro Bezerra, Juan Garcia, Enric Anonimo, Sergio Álvarez, Oscar Torres, Annabel Folch, Oskar Güell, Daniel Flores, Oriol Cistero, Alberto de la Riba, Amador Cepeter, Josep Lluís Larriba, Mª Angeles Rojo, Marta Alvarez, Eduardo Bohorquez, Cristina Luque, Francisco J. García, Jorge Fernández, M^a del Mar Pérez, Rackso, Marta Nerin, Felipe Geva, Alex Garcia, Josep Casanoves, Daniel Pérez, David Gañán, Francesc Xavier Escarmís, Javier Carretero, sense oblidar tampoc aquells fíbbers que van col·laborar en la revista els primers anys i dels quals, malauradament, no hem pogut aconseguir-ne els noms.

Kepa Aranzabal
exestudiant

Un basc a la FIB

Per moltes raons que no venen al cas, vaig deixar la meva terra natal (Donostia) i vaig venir a estudiar a la FIB. Lògicament la primera sorpresa va ser el formulari de matrícula, en una llengua desconeguda per a mi (no vaig encertar ni tan sols el lloc on s'havia de signar...).

Les sorpreses no es van quedar aquí. Acostumat a escoltar als universitaris parlar dels catedràtics, els adjunts, etc. en termes gairebé medievals, em vaig trobar en un ambient jove i dinàmic, cosa que no hauria estat possible sense la influència al capdavant de la facultat d'en Pere Botella, escollit degà per primer cop gràcies als vots dels estudiants, i que, tot i ser degà, parlava amb fruïció d'algorismes de pelar patates i feia trapes, com qualsevol, al concurs de paelles.

Com ja s'explica a un altre lloc vaig participar a moltes mogudes, com la DAFIB, L'Oasi, la Casa de l'Estudiant, el ForumFib, l'estand de la FIB a l'Informat, etc. i en totes elles el suport d'en Pere va ser fonamental per tirar-les endavant (i, és clar, l'esforç gratuït de massa pocs companys que ho acabàvem fent tot).

Totes aquestes feines em van donar l'oportunitat de treballar al costat d'un col·lectiu que treballa a l'ombra, tot i que a vegades es posin al darrere d'una finestreta. El balanç és molt positiu: la majoria són gent molt capaç i bastant altruïsta (podrien complicar-se molt menys la vida). Si alguna vegada et posaven mala cara, sens dubte era perquè els havies trobat a una de les nombroses puntes de treball que desgasten els nervis de qualsevol.

Moltes gràcies per 'perdre temps' amb aquest basc.

Kepa Aranzabal
exestudiant

Un estudiant més

Vaig començar els meus estudis l'últim any del pla del 72. En aquells dies la facultat envaïa l'edifici 'U' de la facultat de matemàtiques, i les classes les rebíem dispersats pels edificis de tot el campus, sobretot a l'antic edifici de 'Telecos'. Eren temps de VAX (Isis, Osiris...) i començaments dels PC (només 4 pels que feien gràfics). Eren temps de massificació i de política 'policíaca' per part del LCFIB (que, tot s'ha de dir, gestionava molt pocs recursos per anar perdent el temps amb segons quines coses).

Per aquells dies vaig conèixer una persona que se sortia de l'ordinari: Gonzalo Bonet, uns cursos per sobre meu, molt ficat a la DAFIB: donava als seus companys molt més del que rebia, fomentant la cooperació amb la resta d'estaments de la facultat: no es quedava només mirant-se el melic, sinó que es considerava part de tota la facultat, i com a tal, intentava donar suport a les iniciatives que creia més bones no només per a ell mateix o per als estudiants, sinó per a tot el conjunt dels col·lectius que ens movíem per allà.

Lògicament a la DAFIB aquest no era l'únic punt de vista, però sí que va ser l'únic que vaig considerar com a vàlid, i és així com li vaig donar suport durant els llargs anys que he compartit amb la FIB: primer em vaig ficar a la DAFIB, després a L'Oasi, vaig viure de prop la fundació de la Casa de l'Estudiant i, per últim, vaig participar a la fundació del ForumFib.

Tota aquesta moguda va valer la pena, i ho recomano molt vivament als que continueu allà: vaig conèixer molt profundament les entranyes de la FIB i dels departaments més *emblemàtics*, vaig fer molts amics, em vaig construir un futur com cal i, a més, m'ho vaig passar molt bé.

Rosa Maria Badia

professora del Departament
d'Arquitectura de Computadors

El veritable oasi

En celebrar-se el 25è aniversari de la FIB, compto i me n'adono que coincideix amb què la meitat dels meus anys els que porto vinculada a la FIB, ja sigui com a estudiant o com a professora.

D'aquests anys a la FIB n'he tret, a part dels estudis i un lloc de treball, un grapat de bons records (els dolents normalment s'obliden més ràpid), molts amics i fins i tot algú amb qui compartir la resta d'aspectes de la vida.

La meua promoció en podríem dir que forma part de la segona tanda de la FIB. Després de passar un curs a "plantanueve" caçant "cerditos", vam passar als barracots d'arquitectura un curs més, per finalment arribar a la U. La U definitivament va esdevenir un oasi respecte al Campus Nord. A part de tenir unes aules molt còmodes, tant per als professors com per als alumnes (hi vaig fer moltes becaines, per cert), disposava d'altres elements que la feien molt atractiva.

Un element que hem perdut definitivament en deixar la U és la gespa. La gespa permetia unes tertúlies al sol molt agradables (bé, de fet algunes parelles li trobaven un altre ús prou evident). També esdevenia un improvisat camp de futbol en les primeres festes de primavera.

Un altre element que recordo amb certa nostàlgia és el passadís de la biblioteca, convertit en sala d'estudis de fumadors i xerraires, ja que la biblioteca no permetia cap de les dues activitats.

D'aquestes línies s'en podria extreure que no valoro les actuals instal·lacions del Campus Nord. No és ben bé així, però com sempre, les experiències passades ens semblen millor, sobre tot en temps de joventut. Però el que sí és cert, és que la U era un edifici que permetia conglomerar els diferents col·lectius de la FIB, a diferència dels actuals.

Miquel Barceló
professor del Departament
de Llenguatges i Sistemes Informàtics

25 anys són ja quelcom?

Ja ho diu el tango: "que veinte años no es nada" però, tal vegada, vint-i-cinc sí que són quelcom.

Per sort o per desgràcia, encara que la meva barba està ja més blanca que gris i la meva closca passeja pel món prou desprotegida, em temo que encara no he après a cultivar el goig del record contemplatiu.

Diuen els que ho saben que mirar enrere, amb o sense ira, és una ocupació interessant i que pot ser un bon refugi per moments d'oci i/o de reflexió. Imagino que, per a molts de nosaltres, aquest oci encara no ha arribat, i és fàcil pensar que no en sabem pas prou de contemplar el passat, amb o sense enyorança, tot i que de vegades ho haguem de fer moguts per necessitats de reflexió.

Per això, quan la FIB fa els seus primers 25 anys, l'excusa resulta molt bona per mirar enrera, veure el molt de temps que ha passat i notar com, malgrat tot, les coses canvien, tot i que sense canviar mai del tot ni tant com alguns voldríem.

Nosaltres, les persones, és llei de vida, sí que hem canviat i ara, per sort, els que fa uns anys van ser estudiants de la casa en són avui professors i professores. De vegades em pregunto si els vàrem ensenyar prou bé...

I vull imaginar que sí.

La informàtica és una tecnologia canviant, i també em pregunto si hem sabut canviar amb ella prou ràpidament i responent sempre a les necessitats reals de la societat a la qual, en definitiva, servim.

I també voldria creure que sí.

Tant de bo fos veritat!

Ramón Bevide
catedràtic d'Arquitectura de Computadors
Universidad de Cantabria

Me acuerdo cuando...

Comenzaba el otoño del año 1982. Hacía, sin embargo, un buen día de verano. Yo tenía una entrevista en la UPC con un tal Mateo Valero. El motivo era tratar de conseguir un contrato, de los que ahora denominaríamos “basura”, como profesor encargado de curso en la FIB. Miquel Huguet, del que yo había sido compañero de carrera, marchaba a UCLA para hacer su tesis doctoral con Tomás Lang. Él sugirió en el DAC que yo podría “heredar” su plaza. Mateo pulsó mis conocimientos de arquitectura de computadores y de botánica durante un paseo por el hermoso jardín de Torre Girona. También se interesó por la naturaleza de mi vocación universitaria. Al comprobar que era un auténtico “makoki” de la ciencia, me otorgó simultáneamente su visto bueno y su bendición.

Salí muy contento hacia la calle en busca de mi montura. Era una Bultaco Metralla negra convenientemente trucada. El día anterior, domingo, me había estado bañando en Sitges y algún “necesitado” me había quitado el tapón del depósito de la gasolina. Yo, en su defecto, había puesto un corcho de garrafón que afeaba la moto en gran medida y claramente no cumplía las especificaciones de la DGT. Quedé sorprendido por un instante al ver que una Metralla destartada y, posiblemente abandonada por su dueño para el desguace, se encontraba tirada en el suelo a escasos cien metros de la mía. No lo pensé dos veces, me dirigí hacia la vieja máquina que yacía inerte en el suelo, y efectué un SWAP con los tapones.

Aceleré contento hacia la Avenida de Pedralbes. Mi alegría se originaba, sobre todo, por la plaza que estaba a punto de obtener como profesor de la UPC, pero la completitud de mi Bultaco colmaba mi satisfacción. Esos fueron mis orígenes dichosos en la FIB. Sin duda, era una anticipación de lo que iba a vivir durante los siguientes 6 años...

Ramón Bevide
visiting professor Adelaide University
South Australia

I remember when...

Aquellos años se me han grabado en ROM para el resto de mis días. Dentro del departamento se formó un grupo variopinto pero compacto y rocoso, que algunos dieron en llamar “la banda del bit”: Mateo, Juanjo, JM, Jesús, Víctor, Clemente y yo. Había más gente de la que guardo un grato recuerdo, pero el núcleo duro del DAC por aquellos tiempos era esa terrible banda binaria.

Quitando unas pocas horas para el sueño y otras pocas para la ingestión de sólidos y líquidos, el resto del tiempo lo pasábamos en la FIB. Hicimos nuestras tesis con enorme esfuerzo y nocturnidad. Mientras los computadores ejercían su fuerza bruta sobre los experimentos de simulación, echábamos unas manitas al mus preparándonos para el campeonato oficial de la FIB. De vez en cuando, un terminal VT100 pitaba y el usuario correspondiente pedía un “break” en la partida, para volver a alimentar al simulador.

Recuerdo un invierno crudo en el que se inundaron los barracones de Telecom donde habitualmente se ejercía la docencia. Allí, los profesores pasábamos con absoluta naturalidad de la ley de Amdahl a las prácticas de salvamento y socorrismo. Para dar real cuenta de nuestra situación, las autoridades académicas invitaron al entonces alcalde, Pasqual Maragall, a contemplar en directo la penuria y decrepitud de nuestros bienes inmuebles. Estaba yo predicando en uno de aquellos cuchitriles, cuando contemplé a través de la ventana una gran cantidad de corbatas que, rodeando al alcalde, se desplazaban directamente hacia la puerta de mi “aula”. Se abrió la misma y entró el jefe del consistorio. Mirando de reojo al exterior, yo podía observar como Mateo y Mariño no hacían más que retorcerse de risa. Se hizo un silencio sepulcral. El alcalde me ordenó: “Prosiga con su lección”. Yo le contesté de inmediato. “Esto es una clase seria. No un chiste de Jaimito”.

La risa se generalizó en la clase. En aquella época la risa era la principal protagonista de la FIB.

Montserrat Bernat

personal d'administració
i serveis de la FIB

Nostàlgia

Després de 23 anys de treballar a la UPC, al cap de poc d'obrir-se la FIB entro a formar part del personal administratiu a la Biblioteca on la Facultat compartia un espai amb "Camins".

Recordo els companys i companyes. Ara molts d'ells formen part de diferents equips dintre del cercle universitari, que cada vegada és més gran, i d'altres són reconegudes personalitats polítiques.

Recordo l'època de pocs estudiants, quan tots fèiem de tot, quan ens coneixíem alumnes i professors, quan es vivia intensament no sols la feina del dia a dia sinó moments personals de cadascú de nosaltres.

Sé, que no tornarem a viure la Facultat com la vàrem viure els privilegiats dels inicis. Ara la feina que fem, més o menys transcendent, ens ajuda a seguir endavant i a recordar amb nostàlgia els temps viscuts.

Helena Boltà
Xavier Esplugas
associació Joves Estudiants d'Informàtica

Els enginyers del segle XXI

25 Anys a la FIB, és per a mi, una fita assenyalada, sobretot si tenim en compte que he viscut entre aquests mòduls des de l'any 1993. Encara recordo la meua primera matrícula que vaig portar a secretaria a l'Edifici U. I és que, si us haig de ser sincer he vist créixer aquesta facultat i la considero part meua. Si la memòria no em falla l'edifici A6 es construïa mentre jo feia classe de F,IC,IP i àlgebra, el mòdul C5, mentre feia les classes d'EDA i altres de pitjors. Recordo amb un somriure que, mentre em parlaven d'Heapsort, Maxheap i AVL jo estava més atent a Grues, Maons i Bastides. Després li va arribar el torn al C6 i, per últim, el nostre edifici, el B6. Conservo a casa L'Oasi, on els redactors deien que podien assegurar l'existència d'un Bar a la FIB perquè n'havien vist els plànols!. No només en la construcció es notaven els canvis, també els patíem les associacions; en el nostre cas, hem vist com a JEDI els col·laboradors cada cop eren més escassos, i cada cop podíem assumir menys responsabilitats, i és que el pla nou ha portat coses bones i coses dolentes, però el que si que és cert és que ha tingut un cost. Potser el jovent ha canviat i ara van per feina?, no ho descarto. Tot i això, considero que un Enginyer del nostre segle s'ha de compondre d'uns coneixements adquirits (cosa de la qual la FIB ja se n'encarrega àmpliament) i de maduresa social i personal. En aquest punt, és on, si cadascú no és conscient i ho supleix amb la participació en alguna associació, la nostra formació queda incompleta. Els propers 25 anys ens portaran més edificis, segur!, tant de bo que també ens aportin més consciència social a tots.

Maria Pilar Bombín

cap de la Biblioteca entre 1985 i 1996

Una visita inesperada.

Capficada comestic amb els pressupostos de revistes no m'adono que la Carme entra al meu despatx, porto tota la tarda fent números...

-Qui dius que hi ha a la sala? Ah, una nena!. Què vol? Bé, ara hi vaig.

És estrany, a la biblioteca, de tant en tant, venen estudiants de BUP per demanar coses sobre ordinadors pels seus treballs de l'institut, però normalment no em demanen que els atengui jo.

En passar pel despatx de catalogació trobem l'Anna que es mira la nena amb cara de sorpresa i somriu divertida, mentre en Marcos explica com l'ha trobada a consergeria, quan ha baixat a buscar la correspondència.

Pel seu aspecte qualsevol diria que ha fet un llarg viatge: du una faldilla grisa, llarga fins els peus, una mica arrugada, i una camisa de quadres de màniga llarga, els cabells recollits en una cua, i una tila al mig del front, però no porta sabates!. La seva maneta morena agafa amb força una rutila i sembla que, d'un moment a l'altre, començarà a plorar.

Quan la tinc a les mans llegeixo *Greetings from Nepal* i, quan giro la postal, trobo que en Jordi d'Olot, aquell xicot que volia anar a donar la volta al món quan acabés la carrera, ens ha enviat aquesta "Girl of Bhaktapur" des de Katmandú el 17 de gener de 1990, és a dir, fa dos mesos i mig.

No em creieu, oi? Els alumnes quan acaben la Facultat s'obliden de nosaltres.

Si us digués que el segell porta una imatge del Parc Nacional de Bara, amb muntanyes de neu perpètua emmirallades en un llac cristal·lí potser pensaríeu que tinc molta imaginació. Però si veiéssiu com em mira la petita nena nepalesa mentre escric aquest conte m'hauríeu de creure per força.

Pere Botella
professor del Departament
de Llenguatges i Sistemes Informàtics

La notació per a l'ensenyament de la programació a la FIB, d'on va sortir?

Quan encara no existia la FIB, els professors Pere Brunet i Jaume Pagès varen fer un viatge per universitats franceses amb la finalitat de veure com ensenyaven a programar a les escoles d'enginyeria, feina encarregada per l'ETSEIB. Vaig tenir ocasió, llavors, de revisar i llegir el material que varen portar d'aquell viatge. Un temps més tard, quan la FIB es va crear i vaig ser contractat com a professor, en Fèlix Saltor (llavors cap del departament de programació, recentment creat) em va encarregar l'assignatura anomenada "Computadors i Programació", que s'havia de fer de forma intensiva durant un mes, i prèvia al segon cicle (per on es van iniciar les activitats de la FIB). Per la part de programació, el professor Saltor em va dir: «el llenguatge vehicular hauria de ser Pascal, però has de posar l'èmfasi en ensenyar a programar, no en ensenyar el llenguatge". Per tal d'ajudar-me a planificar el que havia de fer i per treure idees, vaig recórrer al material que, recordava, es guardava a l'ETSEIB. I de totes les aproximacions, la que més em va agradar corresponia al que ara es diu "Institut National Polytechnique de Grenoble" (l'escola era l'ENSIMAG). Eren unes notes per al professor ("reflexions" en deien els autors) dels professors P.C. Scholl i J.P. Peyrin que em van agradar especialment per dos motius. Un, la notació estructurada parentitzada (si...fsi, tantque...ftantque) evitava l'incòmode ús del begin...end de Pascal i em va semblar encertada; i dos, sobretot, l'ensenyament es basava en una col·lecció de problemes de complexitat creixent, sempre tenint com a entrada un text (llista de caràcters) i fent diversos tractaments (comptar les "a", comptar les "la", comptar els mots, etc.). Us sona?. Així que em vaig dedicar a catalanitzar i adaptar la notació (mentre...fmentre, que en el cas del "si" no calia) i també a adaptar la col·lecció de problemes, i ho vaig aplicar a la primera edició del curs de "computadors i programació". La bona acollida dels estudiants em va animar, i l'enfocament docent es va mantenir quan, en començar el primer curs (el 79-80) es va incorporar a l'assignatura de Programació anual. I, amb canvis i adaptacions, notació i col·lecció d'exercicis s'ha mantingut útil durant aquests primers 25 anys.

Pere Botella
professor del Departament
de Llenguatges i Sistemes Informàtics

La capella de Torre Girona

Quan la FIB es va instal·lar en els edificis annexos de Torre Girona (que allotjava l'ETSCCPB) va usar com a primeres aules les que estaven ubicades a l'hivernacle (actual edifici HI, i encara avui seu de l'ICE o d'Edicions UPC) i les anomenades "seminaris", on ara hi ha la Unitat de Gestió de Tercer Cicle. La capella de Torre Girona, que tant ha usat la universitat (o la mateixa Facultat) per actes diversos (claustres, actes acadèmics, concerts, conferències) en els darrers anys, en aquells anys era una mena de magatzem ple de taules, cadires, pissarres, capsos, tot apilat de qualsevol manera. Com la FIB començava a créixer i necessitava espais, vàrem demanar a l'Escola de Camins per què no feia servir aquella sala com a aula. Ens varen dir que la podíem fer servir, però que ells no ho havien fet per manca de permís del Bisbat de Barcelona. El fet és que l'espai havia estat consagrat per al culte, i per això, encara que l'edifici ja era de la universitat, no hi havia aquest permís. Sense ser experts en aquests temes, vàrem poder saber que si un espai consagrat no s'usava per al culte públic durant un període llarg, llavors ja s'hi podien donar altres usos. De manera que, parlant amb el Bisbat, i amb l'argument del temps transcorregut, finalment es va obtenir el permís per fer-hi classes i altres activitats: l'única condició que va demanar el Bisbat va ser que els usos fossin respectuosos amb el que havia estat abans, una capella consagrada al culte. Així, que, volent ser respectuosos, la primera classe a la capella la va fer en Jaume Sistac (que, per si algú encara no ho sap, és capellà). Prou adequat, no?

Pere Brunet
professor del Departament
de Llenguatges i Sistemes Informàtics

Moviment i canvis...

La història de la FIB és molt singular si la comparem amb el que passa en d'altres ensenyaments. No deixa de ser curiós que estiguem celebrant els 25 anys quan la nostra disciplina no en té més d'una cinquantena. Una cosa que no deixa de sorprendre'm és veure que em trobo entre els que hem viscut pràcticament tota la història de la informàtica. Recordo, abans de la FIB, el Cicle d'Informàtica aplicada amb en Jordi Castells, en Pere Botella i molts d'altres. Recordo l'edifici PL, els inicis, en Martí Vergés...

La FIB ha anat creixent juntament amb la informàtica, la UPC i tots nosaltres. L'adaptació no ha estat fàcil. Hem anat canviant d'edifici mentre ens havíem d'adaptar a una forta evolució en el hardware i en el software. Hem hagut d'anar canviant els paradigmes i els mètodes d'ensenyament mentre hem anat veient, sorpresos, l'impacte social que anava adquirint la nostra disciplina. Hem hagut d'anar aprenent i canviant com a persones i com a professionals de l'ensenyament. En tot cas, penso que ens n'hem sortit prou bé.

Recordo els meus inicis com a professor de gràfics, i recordo els alumnes. Els que de tant en tant em trobo pel carrer, els que em venen a veure, i sobretot els que van acabar passant uns anys amb nosaltres, al Departament, com a becaris. Persones que han trobat el seu lloc professional i que donen sentit a la nostra tasca de formadors. La nostra satisfacció és pensar que aquests nois que anem formant, acaben separant-se de nosaltres i troben el seu propi camí en un món professional molt competitiu i en el qual cal reciclar-se constantment. Han après a aprendre i a moure's en aquest món innovador.

Penso que no n'hi ha prou d'adaptar-nos als canvis ràpids. Hem de ser-ne capdavanters. Molts cops he pensat en un lema que vaig veure a Virginia Tech: "Nosaltres no creiem en el futur, nosaltres el creem". El nostre futur passa per la nostra activitat creativa. Els informàtics de la UPC hem de crear la informàtica del futur amb la nostra recerca i després trametre aquests coneixements als nostres futurs alumnes. Tant ells com la societat ens ho demanen.

Benet Campderrich

expofessor de la Facultat d'Informàtica
de Barcelona encarregat de curs/associat
del 1978 al 1987

Informàtics: científics i tècnics

La meua època de professor de la FIB va ser molt bonica: treballava professionalment en allò que ensenyava; a la feina aplicava els coneixements teòrics que ensenyava i a classe tenia present la meua experiència personal. Vaig fer un llibre, que vaig intentar que fos rigorós, i vaig fer la tesi sobre un tema inspirat en la meua feina professional. Quan va engegar la FIB ho va fer amb els únics professors d'informàtica que es podia trobar llavors: professionals disposats a fer de professors a temps parcial. Aquesta només podia ser una solució transitòria; s'hi van anar incorporant professors a temps complet, que són imprescindibles per al funcionament d'un centre universitari; alhora va canviar l'orientació general de les activitats – es va passar d'una orientació força pràctica o equilibrada a una orientació sovint molt més teòrica (vaig sentir a dir que, en algun departament, qui no té un teorema al seu nom no és ningú!).

Això no va passar només a la UPC sinó que és bastant general, si més no, en allò que té a veure amb l'elaboració de programari, a les universitats espanyoles. Les causes deuen ser estructurals: que molts professors funcionaris no han passat per una etapa, d'almenys tres anys, de treball professional; que els seus criteris d'avaluació donen prioritat a la tasca de recerca i tenen molt poc en compte l'experiència professional, i probablement una certa inquietud inicial per donar categoria de ciència a la Informàtica. Tot això va fer que es donés molt pes a visions molt més formals que les que es fan servir a la pràctica. Tanmateix els convenis de col·laboració amb la indústria deuen contribuir poc o molt a equilibrar la perspectiva dels professors.

En altres enginyeries, com l'elèctrica, no veig aquesta separació entre els punts de vista de la universitat i del món professional; per tant, en la Informàtica també deu ser possible evitar-la. Si quelcom es pot modelar amb UML no cal recórrer a representacions més abstractes, per més que quedin boniques publicades; tanmateix les aportacions, bastant teòriques, de Dijkstra i Codd, per exemple, han tingut una repercussió pràctica enorme. Potser el camí és aquest: fer recerca orientada a resoldre problemes pràctics amb tot el rigor necessari, però no més.

Manel Canales
professor del Departament de Física i
Enginyeria Nuclear

Els inicis de la Diplomatura

El setembre de l'any 1988 em vaig incorporar a la **FIB** com a professor de **Física** dels estudis de la **Diplomatura d'Informàtica**, que justament van començar aquell curs 88-89. Com tot projecte nou, la **Diplomatura** va néixer amb mancances del mateix estil que les que la FIB va tenir fa 25 anys. Recordo fets inversemblants com, per exemple, anar a fer classe i trobar els alumnes fora de l'aula, perquè estava ocupada per alumnes d'altres estudis, o donar classes durant més d'un parell de mesos a l'Aula Capella de **Torre Girona**, una església on feia tant fred que els alumnes prenien els apunts amb abric, i alguns fins i tot amb guants, o no tenir despatxos pels professors i haver de preparar les classes a la biblioteca i atendre les consultes als passadissos.

Poc a poc les coses es van anar normalitzant i uns quants mesos després de començar el curs ja vam poder disposar de despatxos a les golfes de **Torre Girona**. Es tractava d'unes habitacions petites, on a l'estiu feia una calor insuportable. De tota manera no ens podíem queixar, ja que aquests espais van ser ocupats per monges durant molts anys i més tard pels professors de "Camins". Malgrat les dificultats, aquell primer curs hi va haver molt bon ambient entre els professors, la nostra secretària i el nostre bidell. Tots ens coneixíem, teníem llargues converses i, fins i tot, més d'un cop vam anar a sopar tots plegats.

Passats quatre anys, i amb els actuals plans d'estudis, la **Diplomatura** va quedar definitivament integrada a la **FIB**. Personalment crec que aquesta va ser una decisió molt intel·ligent, ja que d'aquesta forma va augmentar la interacció i el flux d'idees entre els alumnes i els professors de la **Llicenciatura** i la **Diplomatura**. Sense cap mena de dubte tots hi vam sortir guanyant.

Kildo Carreté

expersonal d'administració i serveis
de la FIB

Un electricista, de pas per la FIB (1984-1991)

Us escriu en Kildo Carreté i Bisbal, un tècnic electricista, ja jubilat, que ha treballat a la FIB els seus darrers sis anys de vida professional.

Per començar vull confessar-vos que aquests anys a la Facultat, han estat els més plaents de tota la meva extensa vida professional. Anteriorment, l'exercici del meu ofici em facilità conèixer extensa i intensament ben diverses branques de la indústria.

Amb aquest bagatge entro a la FIB de bidell. Ben aviat, en observar la gairebé inexistència de servei de manteniment, faig un acurat estudi-projecte d'aquest aspecte tan vital per a la bona marxa del Centre, i el presento al degà, Mateo Valero. És el meu granet de sorra al desenvolupament de la Facultat, i aquest estudi és valorat i recompensat amb l'augment de categoria.

També dedico la meva experiència fotogràfica a posar en marxa un concurs fotogràfic, el qual obté ample ressò i, animat per l'èxit, faig un ampli reportatge fotogràfic on es reflecteix l'ambient universitari de la nostra FIB, persones, aules, despatxos, etc., que queda dipositat al deganat, com a testimoni d'aquest període.

Ja de ben jovenet he practicat esports de muntanya, escalada i esquí. Aquestes dues branques, la professional i l'esportiva, han servit per omplir tot l'espai de la meva existència, compartida després amb la meva muller, Teresa Busquets, i els dos fills, Carme i Josep Maria.

El sexenni a la FIB ha estat, per a mi, molt allixonador i plaent pel fet de conviure amb l'ambient universitari que s'adiu amb el meu tarannà obert i extravertit. Recordo especialment els meus companys Sixto, Silveri, Gonzalo i Guibernau.

També recordaré sempre el calorós homenatge de jubilació, ple de simpatia i afecte de tots els companys de la Facultat, que vaig rebre com a cloenda del meu pas per la FIB.

Moltes gràcies a tots!

Kildo Carreté

expersonal d'administració i serveis
de la FIB

Un muntanyenc a la FIB

La muntanya. Nom màgic que deixa de ser un encanteri quan de sobte ens trobem enmig dels prats, cingles, barrancades i congestes que, conjugats, formen aquesta meravella. Qui us escriu n'és un enamorat; ja de menut el pare se m'endua a Collserola per ensenyar-me les plantes remeieres i els arbres del bosc. Després m'allunyo, al Montseny, Núria, Pedraforca, i un cop ben madur, faig el salt a l'alpinisme, trescant senders i escalant ací i allà. Més de seixanta anys d'activitat gairebé continuada, iniciada a les muntanyes prop de Barcelona, fins als Andes, els Alps, l'Atlas, passant pel Montseny, Guillerries, Alt Urgell, Cadí...

L'alpinisme i la FIB

De primer antuvi, aquest binomi sembla no tenir sentit, però estic convençut que existeix i per això, m'atreveixo a comparar la Facultat amb aquest dur esport. L'alpinista neix de l'excursionista bàsic i, comparant-ho amb una piràmide, el gràfic imaginari d'aquesta figura demostrarà que la base s'omple d'excursionistes aficionats i, a mesura que anem enfilant-nos pel pendent, la superfície es redueix i ja al cim, només hi arriben els més ben preparats. Estem a l'Everest. Aquesta fita està reservada a aquells que han sabut aguantar tempestes una i mil vegades, suportant la duresa de la muntanya quan ens obstinem a cercar allò més difícil.

He compartit escalades amb amics de la FIB: Ribot, Barceló, Casanovas i d'altres. Tots ells s'hauran trobat en situacions límit, on ha calgut fer un pas endavant malgrat que aquest gest sembli impossible. Si l'alpinista sap diferenciar el factor perill del factor dificultat ben segur que se'n sortirà amb èxit.

Si m'he permès comparar l'alpinisme amb la FIB és perquè hi veig paral·lelismes quant a dificultats per assolir el cim d'aquesta carrera plena d'obstacles. He conviscut sis anys a la FIB, i aquest temps m'ha permès observar la densitat d'alumnes que inicien el curs i el percentatge residual. Són els que han assolit el cim. Com l'alpinista.

Erik Cobo

estadística I
professor del Departament
d'Estadística i Investigació Operativa

¿Existe Dios?

El Monje Tomas Bayes, del que se acaba de cumplir el bicentenario de su fallecimiento, desarrolló la definición de probabilidad condicionada para demostrar la existencia de Dios a partir de las premisa

- 1) El hombre (H) existe
- 2) En su perfección, si Dios (D) existe, crearía el hombre

que expresadas en términos de probabilidad serían:

Premisa 1: $P(H) = 1$

Premisa 2: $P(H|D) = 1$

Sin embargo, la pregunta de interés es, sabiendo que el hombre existe, ¿cuál es la probabilidad de que exista Dios?

Incógnita: $P(D|H) = ?$

Nótese que, para resolverlo, deben invertirse los sucesos D y H que condicionan y que son condicionados. Debe averiguarse $P(D|H)$ a partir de $P(H|D)$. Bayes desarrolló el teorema que lleva su nombre a partir de la definición de probabilidad condicionada:

$$P(D|H) = P(D \leftrightarrow H) / P(H)$$

Y como $P(H|D) = P(D \leftrightarrow H) / P(D)$

Entonces $P(D \leftrightarrow H) = P(D) P(H|D)$

Y $P(D|H) = P(D \leftrightarrow H) / P(H)$
 $= P(D) P(H|D) / P(H)$

Así, el resultado le permitía calcular la probabilidad de una causa, la última, a partir de una consecuencia, el hombre. Sustituyendo,

$$P(D|H) = P(D) P(H|D) / P(H) =$$

$$= P(D) \quad 1 \quad / \quad 1 \quad =$$

$$= P(D)$$

se encontró que la probabilidad de que exista Dios condicionado a que exista el hombre se iguala con la probabilidad de que exista Dios sin condicionar. Podríamos interpretar esta última probabilidad como la probabilidad de que exista Dios a falta de cualquier otro conocimiento, de forma que, para un creyente, que acepta como premisa la existencia de Dios:

Creyente: $P(D) = 1$
Y $P(D|H) = 1$

Mientras que para un ateo, que, por principio niega la existencia de Dios:

Ateo: $P(D) = 0$
Y $P(D|H) = 0$

por lo que Bayes no pudo alcanzar su objetivo, demostrar la existencia de Dios, y no publicó sus resultados. Afortunadamente, el prior que le sucedió sí que lo hizo y hoy en día podemos calcular las denominadas probabilidades diagnósticas que permiten aproximarnos, a partir de las consecuencias observadas (mensaje de error) a las causas que las han originado (avería).

Erik Cobo

estadística II
professor del Departament
d'Estadística i Investigació Operativa

Mis preguntas para el próximo examen

La Revista Económica de Catalunya publicó en 1990 (nº 14) "Les Lleis Fonamentals de la Estupidesa Humana", tesis que Carlo M. Cipolla desarrolló para explicar el ascenso y decadencia de las civilizaciones. Propone clasificar a los negociadores que te proponen un pacto en cuatro grandes grupos, en función de los resultados finales:

- i. *Bandidos*: si ellos obtienen un beneficio a costa de tus pérdidas.
- ii. *Benditos*: si te ofrecen un beneficio a pesar de sus propias pérdidas.
- iii. *Inteligentes*: si el resultado final implica beneficios para ambas partes.
- iv. *Estúpidos*: si todos los implicados salen perjudicados.

PREGUNTA 1: En la primera situación, si se igualan sus ganancias con tus pérdidas, hablaríamos de *bandidos perfectos*. Pero si sus ganancias no alcanzan tus pérdidas (por ejemplo, te ha destrozado el coche para malvender tu radio), ¿hablaríamos de un *bandido estúpido*?

- a) No, por definición: un bandido, mientras gane algo, no puede ser estúpido.
- b) Nunca si nos puede oír.
- c) Deberíamos calcular el coeficiente de correlación (evidente, ya que éste es un examen de estadística).
- d) Todas las anteriores son ciertas, ya que la varianza de las ganancias es siempre mínima.

PREGUNTA 2: ¿Cuál de las siguientes afirmaciones no es cierta?

- a) La estupidez es natural y la inteligencia, artificial.
- b) Para propiciar el intercambio, el bandido emulará al bendito o al inteligente.
- c) Si un bendito y un bandido coinciden, como los dos consiguen sus objetivos, ambos se convierten en inteligentes.
- d) Si predominan los pactos estúpidos, con pérdidas por ambas partes, la sociedad se empobrece.

PREGUNTA 3: Cipolla demostró la independencia, en probabilidad, del suceso “ser estúpido” con cualquier otro atributo o variable. Y también que cualquier estimación de la proporción de estúpidos tiene un sesgo por defecto. Por tanto,

- a) en los premios Nobel hay la misma proporción de estúpidos que en la población general.
- b) cualquiera puede ser un estúpido.
- c) no podemos usar ninguna variable para caracterizar, identificar y prevenirnos ante la posibilidad de toparnos con un estúpido.
- d) los estúpidos tienden a rodearse de estúpidos.

Las respuestas correctas se publicarán después del correspondiente examen. Se aconseja consultar la bibliografía.

Josep Coll

professor del Departament
d'Organització d'Empreses

*Hi ha una marea en els afers dels homes;
si un s'hi llença al moment de la pujada
atrapa la fortuna. Mes si un deixa que se
li escapi, tot el gran viatge de la vida es
consum en aiguamolls o en racons de
misèria. Ara surem en plena mar;
mentre que ens són propicis aprofitem
corrents; si no és així deixarem escapar
l'avinentesa.*

William Shakespeare
Juli Cèsar, Acte quart, esc. III
(Trad. J.M. de Sagarra)

Aquest és un text que em va fer descobrir el Rector Ferraté i que, per bé o per mal, es pot aplicar en moltes circumstàncies, a persones i a institucions. Estic convençut, i aquest aniversari deu ser per celebrar-ho, que la Facultat d'Informàtica de Barcelona ha sabut aprofitar els corrents amb saviesa durant aquests llargs 25 anys. Moltes felicitats FIB, i que els temps et segueixin essent propicis!

Desembre del 2001

Josep-Lluís Colomer
expresident de la FIB

Les sardines de Calella de Palafrugell

En algun moment del curs 1979-80 vàrem rebre la visita d'en Richard Muntz, de la Universitat UCLA, coautor d'un treball cabdal sobre l'anàlisi probabilística de sistemes informàtics basada en la teoria de cues, mètode que permet estimar *a priori* el comportament de les configuracions informàtiques en diferents situacions de càrrega.

En aquell moment jo era professor a temps parcial del Departament d'Arquitectura de Computadors, al qual m'havia incorporat procedent de la Universitat Autònoma de Barcelona el curs 1977-78 per a donar l'assignatura de Sistemes Operatius. No sé ben bé com va anar, però recordo que el vaig acompanyar a passar un cap de setmana a Calella de Palafrugell per fer turisme i ensenyar-li una mica la Costa Brava.

Un cop instal·lats, vàrem anar a sopar a un restaurant que és al centre de Calella, just davant d'on cada estiu es fa la coneguda cantada d'havaneres. Recordo que el cambrer ens va oferir sardines fresques a la brasa amb all i julivert i jo, imprudent i sense pensar que les sardines podien semblar-li una cosa tan incerta com ho fou per a mi el meu primer àpat genuïnament xinès, vaig aconsellar-li que les tastés. Molt educadament, l'home va acceptar. Però quan va veure les sardines devia considerar que el risc per a la seva digestió era massa gran i ràpidament va demanar una Coca Cola.....

A partir d'aquell dia no vaig més enllà de recomanar a les visites pa amb tomàquet i pernil.

Barcelona, febrer del 2002

Jordi Cortadella

exestudiant
professor de la FIB

Què és la Informàtica?

Encara em quedo desarmat quan els meus fills em pregunten: de què serveix el que fas a la feina?. Per què no ens deixes veure la tele si tu sempre treballes davant d'una "tele"?

Quan ens anomenen la paraula "Informàtica", pel nostre subconscient comença a aflorar una ràfega d'imatges confoses decorades amb subtítols: "Windows, Internet, Pentium, Java, ...". Fa 25 anys, no teníem ni Windows, ni Internet, ni Pentiums, ni Java, ... I d'aquí 25 anys tampoc els tindrem. Doncs, a què li dèiem Informàtica abans i a què li direm Informàtica en el futur?.

Una xerrada del professor Harold Abelson al M.I.T. em va fer veure una espurna de llum. Us en transcriu un fragment:

"Computer Science"?: aquest és un nom horrible per aquest negoci!. No és una ciència, almenys encara. I tampoc tracta massa sobre els computadors. I no tracta fonamentalment sobre els computadors, de la mateixa manera que la Biologia no tracta fonamentalment sobre els microscopis, i la Física no tracta fonamentalment sobre els acceleradors de partícules, i la Geometria no tracta fonamentalment sobre els instruments per mesurar la terra. És clar que, quan els egipcis van inventar la Geometria, es van pensar que tractava sobre això, i d'aquí en ve el nom.

I la raó per la qual nosaltres pensem que aquest negoci té a veure amb els computadors és la mateixa raó per la qual els egipcis pensaven que la Geometria tenia a veure amb els instruments de mesurar la terra. I això passa en els principis d'una disciplina: quan la gent no té les idees clares sobre el que es manega, tendeix a confondre l'essència intel·lectual amb les eines que fa servir.

I ara us pregunto, sabeu què és la Informàtica? Jo, després de 25 anys, encara no ho sé.

Jordi Cortadella
professor del Departament
de Llenguatges i Sistemes Informàtics

Quina Informàtica ensenyem?

Qui hagi llegit l'escrit anterior m'entendrà millor. Temps era temps, per allà l'any 1989, quan els que crèiem saber el que era la Informàtica vàrem "expulsar" una part de la seva essència intel·lectual del nostre pla d'estudis. "Hem de posar més Informàtica i treure tantes Matemàtiques!", dèiem llavors. I ens vàrem oblidar que varen ser ells precisament, els matemàtics, els que amb el seu afany de construir dispositius per al càlcul numèric i el raonament formal varen crear els fonaments de la Informàtica. I vàrem ser nosaltres, els "informàtics", els que vàrem decidir que a ells no els pertocava participar en aquesta nova aventura.

El temps posa cadascú al seu lloc, i hem vist que moltes de les coses que explicàvem a classe han anat quedant obsoletes, i que les Matemàtiques continuen estant allà, recordant que els Informàtics també han de saber pensar. Elles ens han sabut preservar la poca essència intel·lectual que ens queda, ... i és que elles són ciència. Espero que em sabran perdonar per no haver-los fet confiança quan les necessitàvem.

I avui ens trobem revisant el pla d'estudis. I mentre no sapiguem trobar l'essència de la Informàtica, continuarem revisant i depenent dels capricis que el senyor Bill Gates i altres ens posin al mercat. I direm: "no pot ser que un alumne d'Informàtica no sàpiga Java, ni el llenguatge màquina del Pentium !", i continuarem sacrificant teoria, i posant més pràctiques, i llegint més manuals. I trobarem aquell estudiant desesperat a la biblioteca cercant un manual del llenguatge ensamblador de la màquina de Turing, pensant-se que és el darrer microprocessador d'Intel.

Tenim una nova oportunitat, tot i que encara no sabem què és la Informàtica. Però sí que sabem el que no és, i podem evitar la temptació de sucumbir a les vel·leïtats dels que fan servir la Informàtica, però no són informàtics. La FIB té el deure de ser qui cerqui i preservi l'essència d'una disciplina, encara no ciència, que els matemàtics un dia varen posar al nostre servei. No ens equivoquem aquesta vegada.

Nuria Cuesta

personal d'administració i serveis de la FIB

Me gusta la FIB ...

La FIB ... realmente la FIB es mi segunda casa, supongo que como lo es para mucha gente su trabajo, pero para mí tiene un componente personal muy alto. Llevo vinculada a la FIB más de media vida, casi 20 años.

Empecé como estudiante, en aquellos tiempos en los que ser "noia" en la FIB no era ser una minoría. Era un centro con muchos menos estudiantes, bueno, centro tampoco, era un "sumatorio" de espacios desperdigados, pero tenía su encanto. Todavía recuerdo el martirio que era tener que cruzar por "Telecos" para ir de unas clases a otras: los "telecos" estaban esperando para ver chicas... ahora hay más chicas en "Telecos" que en la FIB. En esa época, a pesar de no tener un edificio que nos diera identidad de centro, ni siquiera un bar (invadíamos el de "Camins"), teníamos muy claro que éramos fibers y que queríamos serlo. Recuerdo una frase célebre de un no menos célebre decano en una fiesta de la FIB: "Facultad que se emborracha unida, permanece unida". Era una época más relajada, en la que todos teníamos más tiempo, incluso jugábamos al mus ... había un campeonato durante el curso en el que participábamos profes y alumnos, sobre todo profes, algo que ahora es impensable ...

Seamos realistas, no todo era bueno, los recursos informáticos eran escasos y las prácticas duras. Veníamos los sábados a hacerlas ... era tan dura la lucha por coger un terminal, que dormíamos en el coche aparcado a la puerta esperando a que nos abrieran ... pero en el fondo, bien mirado, no era tan malo ... aprovechábamos y nos íbamos de juerga antes.

Empecé como estudiante ... y aquí sigo, trabajando en el LCFIB desde hace más de 14 años ... no sé si me jubilaré aquí, pero la verdad no me importaría ... me gusta la FIB y me siento parte de ella.

Evaristo de Frutos

expersonal d'administració
i serveis de la FIB

Mitja vida a la FIB

Vaig arribar a la FIB l'estiu del 1982 per matricular-me, amb divuit anys acabats de fer.

La FIB era a Torre Girona, el bosc, el llac, aules per tot arreu: teatre, palafit, hivernacle, bolet, seminaris, la secretaria al final d'aquelles escales tan estretes, el bar de camins...

Per fer pràctiques hi havia tres Phillips P2000 amb UCSD Pascal i un grapat de terminals d'un PDP 11/60 (reservats als privilegiats de segon en endavant).

Primera classe de pràctiques de programació, la professora em fa sortir a la pissarra: "faci un algorisme per comptar *as*". Inoblidables els primers parcials de febrer d'àlgebra i anàlisi 1 ;-). Festes de primavera a Torre Girona: la gimcana pel bosc, la marató del vi al voltant del llac, la festa de la nit i una frase: "recordad que facultad que se emborracha unida, permanece unida". Els campionats de mus. Aules als barracots on avui fan el Nexus II, l'aula capella, L'Oasi...

L'edifici U, aules a la planta 8 d'enginyers i als barracots d'arquitectura. La incorporació al LCFIB com a becari, primer, i com a PAS, després; la primera xarxa de PC del LCFIB (6 PC 8088 per pràctiques de gràfics!). Festes de primavera al Campus Sud, concurs de paelles, Fes Fetch Band! Més PC, exàmens als passadissos. Diplomatura d'informàtica a Torre Girona...

Campus Nord. Aules informàtiques a l'A2 (i després a l'A5). Comiat de la Fes Fetch Band. Nou pla d'estudis. Trasllat al B6, el C6. Millors instal·lacions. Més festes de primavera amb més paelles, sangria, caipirinyes...

Vaig marxar-ne el 2 de juny del 2000, divuit anys... mitja vida. Em deixo moltes coses per explicar: l'excel·lent formació rebuda, la feina, els amics... però no tinc més espai.

Només em queda felicitar tothom, alumnes, professors i PAS, que són els veritables protagonistes d'aquest 25è aniversari de la FIB. Per molts anys!

Roger de Ramon
cercle FIBER

Els assalts al palafit

Molts de nosaltres no havíem sentit mai aquesta paraula: palafit. Segons el diccionari de l'IEC, "construcció lacustre, construïda sobre pals o estagues". Això de lacustre era especialment cert quan plovia, i l'accés al palafit es convertia en un fangar.

El palafit era una aula, situada als jardins de Torre Girona, on hi havia la FIB. Una aula no especialment petita, però en la qual, a la majoria de classes, no hi cabien tots els alumnes asseguts. Això provocava corredisses i empentes per tal d'aconseguir no ja un bon lloc, sinó simplement "un lloc".

Les característiques del palafit, aïllat als 4 vents, i amb nombroses finestres, va propiciar un curiós mètode d'accés, o d'evacuació, segons el cas: saltar per la finestra. Era interessant presenciar l'espectacle des de fora: en acabar la classe, un munt de gent anava saltant o caient (això depenia de l'habilitat de cadascú) finestres enfora. Començava llavors una frenètica cursa per arribar a l'aula on se celebrava la següent classe, i aconseguir un bon lloc allà.

El cas invers, l'assalt, també era curiós. La gent anava caient dins l'aula, moltes vegades atropellant als que venien pel passadís.

Si la memòria no em falla, apart de contusions va arribar a haver-hi una cama trençada i tot. Era un esport de risc; si hagués nascut 10 anys després, l'haguéssim anomenat *palafiting*. Amb una mica de perseverança ho haguéssim pogut homologar com a esport olímpic!

Passejant avui entre els moderns edificis del Campus Nord, no em puc imaginar a ningú saltant per les finestres del 1er pis del B6. Però sobretot, és una sort pensar que això ja no serà mai més necessari. La normalitat acadèmica, tant docent com d'infraestructures, ha fet desaparèixer activitats tant singulars com el *palafiting*, que reflectia les mancances existents en aquells inicis de la FIB.

José Manuel Diéguez
exestudiant

“Cualquier tiempo pasado no fue mejor”

Curs 1982-83. Hem de fer “pràctiques” de Programació i Computadors (assignatures que s’amaguen estranyament darrera dels acrònims CP –Computadors i Programació– i TR –Tècniques de Representació). On? Al costat de l’aula Teatre (que conserva fins i tot l’escenari) hi ha la sala d’ordinadors. Hi entro. Hi ha una taula central amb 8 terminals amb pantalla i teclat (VT en diuen) i, en un racó, tres estranyes maquinotes amb unes potes de filferro, els P2000. Pregunta: Els de primer hem de fer les pràctiques en els P2000?. —S’han de reservar el dilluns a les 9.00.

Cap allà me’n hi vaig el dilluns següent a les 8:45. Passa alguna cosa. Més de 100 alumnes s’amunteguen dins d’una sala de 4X6 metres. Pregunta: Què passa? Un veterà (també entre els de primer hi ha classes) se’m mira com si vingués d’un altre planeta. —“Els fulls de reserva”. El to de la seva resposta em convenç de no fer més preguntes.

A les 9 en punt s’obre una porta i una ma va traient, un darrere l’altre, tres fulls en els quals endevino que hi ha una quadrícula. Més de 200 mans es tiren sobre els fulls a mesura que van sortint. Atònit i incapaç de reaccionar observo com els fulls van quedant reduïts a fragments; la possessió de només un d’aquests fragments constitueix tota una victòria. Els guanyadors apunten els seus noms. Els que s’han quedat sense cap tros de paper miren d’apuntar-se en aquells que contenen un nombre suficient de caselles. En 10 minuts tot s’ha acabat. Uns voluntaris reconstrueixen i enganxen els fragments, tornant el resultat a la persona que els va treure.

No puc resistir fer una pregunta més: I si queda una casella dividida entre dos trossos i hi ha un nom en cadascun? El mateix veterà d’abans se’m queda mirant de dalt a baix. Finalment es decideix a respondre’m, fent-me ben palès el seu menyspreu: —El que té el tros més gran es queda l’hora. Marxo avergonyit.

No sempre “cualquier tiempo pasado fue mejor...”

Elena Fernández

professora del Departament
d'Estadística i Investigació Operativa

300 palabras sobre la FIB

Venir en tren nocturno para 3 días (qué sueño!!!). Acumular artículos y apuntes (¡horror!, no entiendo nada). Repetir cada 3 semanas. Finalmente: contrato en DEIO y mesa en el LCFIB (gracias, Josep). Ver desfilar por allí a toda la FIB. La fortuna de conocer al personal del "labo". Lo mejor: ver cómo encuentran sus caminos. Tremendo choque con la realidad: no puedo aprender a programar por ósmosis (delete *.*;*). Bocatas en el Versailles (no comment): trabajar un rato en la FIB por la noche (es una excusa). Acabar la noche jugando una pocha y bebiendo Mascaró. La Sra. Paquita siempre recoge los restos. Escribir la tesina con "runoff" (Balqui adelantándose a su tiempo). "Apalizar" a Vicens para que las copias no salgan negras (¡mierda!, ¿, qué has hecho, Vicens?). Aula Capella: final del campeonato de mus. Víctor se limpia las uñas con la navaja (como siempre). ¡Que llega el Rector!!! (nos la cargamos). Anuska alucina al personal con su cresta azul y sus ropajes negros (bravo, Anuska!). Irse al Campus Sud: gran fiesta con la Fes Fetch Band. Volem Jardí!!! (pero aparcamos encima de la acera). El Turing Test del Oasi: retratarnos casi todos. Las chicas de la JPA: tal vez nos utilizaron un poco (sólo un poco). Empieza el éxodo al Campus Nord: demasiados amigos se van más lejos. ¡¡¡Unos estudiantes me regalan un jamón!!! (ya estaban aprobados, eh!). Se lo quieren comer las hormigas. Coño, ¡¡¡los estudiantes de la FME me hablan de usted!!! Nace mi hija: los días son más cortos. Correr para llegar a clase al Campus Nord (bueno, correr para llegar a todas partes). El tiempo pasa más rápido. Desentenderse de todo y encerrarse en el despacho. Ahora los estudiantes de la FIB también me hablan de usted: otros, más jóvenes, tendrán que terminar mi historia.

Fina Ferrer
delegació d'alumnes de la FIB

DAFIB

La Delegació d'Alumnes va néixer amb el propòsit de fer de pont entre els estudiants de la FIB, els seus professors i la facultat.

Els seus objectius principals són participar en tota activitat universitària, col·laborar en la millora de l'ensenyament, donar suport a les propostes dels estudiants, oferir un servei d'informació i assistència, col·laborar amb els representants dels estudiants a la UPC i fer les gestions oportunes per ajudar als estudiants.

Durant la seva existència ha passat moltes persones per la delegació, i cadascuna, amb el seu temps i dedicació ha fet possible que la DAFIB tirés endavant. Podem destacar la tasca dels coordinadors Kepa Aranzabal, Borja Mulleras, Rubén Alonso, Mario Lorenzana, Javier Fernández, encara que també de moltes altres persones que hi han col·laborat al llarg de tots aquests anys.

S'han tractat molts temes, han destacat principalment els acadèmics: la participació en la revisió del pla d'estudis, comunicació amb els responsables d'assignatures per tal de millorar el seu funcionament, donar suport als delegats d'assignatures, etc. També s'ha fet altres activitats de caràcter social, com va ser una campanya per a la prevenció de la sida, recollides de joguines per a casals, l'organització de la FestaFIB, i d'altres.

Hem donat suport a diverses iniciatives d'estudiants de la FIB, de les quals en podem destacar l'associació VGA i la web d'eurofibers.

Als darrers temps hem donat molta importància a la web com a nexa de comunicació amb els estudiants. El nostre servidor, fibers.upc.es conté informació sobre les nostres activitats i les notícies que afecten directament els estudiants. Podem destacar el projecte d'oferir els enunciats d'exàmens de les assignatures d'altres anys.

I així, continuarem amb aquest esperit de servei a l'estudiant.

Fina Ferrer
Kepa Aranzabal
fòrumFIB

Desde los inicios ...

Allá por el año 1995 la Jedi decidió organizar un fòrum para acercar empresas del sector al campus. Se celebraron dos ediciones y asistieron unas 10 o 15 empresas. Unos años después, nace la historia del actual Fòrum con la convocatoria, por parte de Pere Botella, de una reunión con los miembros de la DAFIB durante la cual nos lanzó el desafío de organizar un fòrum con empresas, que retomara la iniciativa de la Jedi.

El desafío no era pequeño, y así se lo hicimos ver: sólo unos pocos movíamos todas las asociaciones, y ahora se nos pedía que invirtiéramos más tiempo en una nueva. El decano se comprometió a invertir el tiempo y el dinero que hiciera falta. Así, unos cuantos entre los que recuerdo a Meritxell Pineda, Lluís Rius y yo (Kepa Aranzabal), nos responsabilizamos de sacar adelante el fòrum.

Aquella primera edición fue preparada en menos de 5 meses, y la FIB se volcó en todo lo que pudo. Fichamos a varios amigos y la Jedi también colaboró, en total una quincena de personas. Además dimos forma jurídica a la asociación. En este primer fòrum organizamos una exposición de las empresas participantes, una meeting room y conferencias de empresas y de departamentos, además de un par de conferencias sobre temas de actualidad por parte de algunos alumnos y profesores.

En la segunda edición nos lanzamos a organizar la comida de trabajo entre empresas, alumnos y autoridades académicas en la que además la FIB hizo entrega de menciones especiales a aquellas que más convenios de cooperación educativa realizaban, y se organizaron algunos stands.

Posteriores ediciones y presidentes, Òscar Güell, Álvaro Sandoval, José Luis Martínez y Javier Alonso, han continuado con esta misma filosofía, dando mayor proyección a los eventos de ForumFIB.

Manuel Frías

expersonal d'administració
i serveis de la FIB

Entre otras cosas especiales: un compañero diferente en la Universidad.

A mediados de 1979, y procedente de otro cuerpo del Estado, me incorporé como subalterno en la Facultad de Informática de la UPC. En aquel momento el Decano era Don Manuel Martí y el Administrador de centro Don Nemesio. Por entonces, éramos un reducido grupo de trabajadores. A través del tiempo, este organismo ha tenido un aumento significativo en número de estudiantes, de profesores y de PAS; bajo mi punto de vista, debido a una gestión adecuada por parte de todas las personas involucradas.

Desde mi incorporación encontré un grupo humano, con sus diferentes cometidos, que hizo de mi estancia en este organismo los mejores años de mi vida laboral.

Entre otras, una de mis tareas consistía en la apertura de diversas dependencias, por lo cual era casi siempre la primera persona en incorporarse al trabajo.

Un día cuando me disponía a realizar mi rutina matinal me pareció oír unos ruidos, semejantes al chillido de un niño, y sin pensarlo empecé a acercarme al lugar de su procedencia. Conforme me acercaba puedo recordar, aún hoy en día y con absoluta claridad, cómo se hacían más y más estridentes. Los sonidos me llevaron hasta la puerta del lavabo, sólo quedaba el último paso para descifrar el misterio y de una forma instintiva, sin pensarlo, abrí la puerta. Di un vistazo general, rápido, y cuando bajé la mirada observé quién los originaba. Se trataba de un pequeño cerdito de color rosado que no levantaba más de un palmo del suelo.

Posteriormente, tuve conocimiento de que una persona con un cargo de mucha importancia en la UPC, dejó transitoriamente esa noche el cerdito para trasladarlo a otro lugar al día siguiente. Lugar, digo yo, donde pasaría a interpretar un papel más acorde con su cometido en la UPC, como es el de la gastronomía.

Atentamente.

Manel Frigola

professor del Departament
d'Enginyeria de Sistemes, Automàtica
i Informàtica Industrial

Informàtica?

En acabar la llicenciatura en informàtica l'any 1992, no era del tot conscient del que significava exactament el terme "informàtica". Desconeixia quines eren les seves fronteres, quins eren els seus límits, on començava i on acabava.

Per a mi la informàtica va començar als onze anys amb un ordinador esquifit, de color negre, anomenat ZX-81. Quan vaig engegar-lo em vaig quedar sorprès del que estava veient: un cursor pampalluguejant rítmicament a la pantalla del televisor. Què era allò?. Què feia?. Com funcionava?. A aquelles preguntes, formulades tan ràpidament, vaig poder-hi respondre molt lentament. Al mateix temps que n'aprenia, les anava contestant, sempre de forma parcial.

Durant la carrera, les preguntes van anar canviant una mica de forma, la pregunta: Què era allò?' va passar a ser: Què podia arribar a ser allò?'. Les altres preguntes també varen canviar de forma; Què feia? es va convertir en: Què podia arribar a fer?; la pregunta: Com funcionava?' va passar a ser, Com es pot fer que funcioni millor?'.

Posteriorment, en acabar els meus estudis de segon cicle, vaig començar el doctorat i a treballar en la docència i la recerca al departament d'ESAIL. En el procés d'aprendre a ensenyar, procés que evidentment tampoc he acabat, les preguntes van canviar una altra vegada de forma, i em preguntava: Com es pot explicar millor què és allò?'. De quina manera ells poden entendre millor el que fa?, Des de quin punt de vista es pot entendre millor el seu funcionament?'.

Totes aquestes qüestions són preguntes que em feia i que encara em faig. Tot i que de forma parcial, d'algunes preguntes ja em conformo amb la capacitat que he adquirit per respondre-les. Però després de deu anys de docència a la FIB, continuo desconec quines són les fronteres de la informàtica, desconec quins són els seus límits i desconec on comença i on acaba.

Barcelona, 23 de gener de 2002

Pep Fuertes

professor del Departament
d'Enginyeria de Sistemes, Automàtica
i Informàtica Industrial

Unes notes personals

Vaig veure nàixer i créixer la FIB des d'una certa distància, quan alguns dels meus companys de l'Institut de Cibernètica van participar en la seva posada en marxa. No cal dir que se'm feia atractiu i potser per això fins i tot vaig cursar un parell d'assignatures de la FIB prou interessants. Més endavant, i coincidint amb la defensa de la meva tesi, vaig deixar l'IC per entrar com a professor a la FIB, al departament d'Automàtica i Sistemes Híbrids. Per diverses raons, ràpidament vaig fer de cap de departament i després vaig estar participant durant un any en un projecte molt ambiciós a la Universitat de Berkeley i al Lawrence Berkeley Laboratory, en el disseny del sistema de control actiu del primari segmentat del telescopi W.M.Keck, instal·lat a Hawaii. Tot just en tornar de Berkeley, i ja amb la nova estructura departamental de la UPC, l'Antoni Olivé em va saber proposar que participés com a Secretari en el seu projecte de direcció de la FIB. Els més de dos anys que hi vaig fer aquesta funció van ser extraordinaris, tant per la calidesa i qualitat humana de tot l'equip deganal, de totes les persones del deganat, com també per les tasques que ens vàrem proposar i per les quals vam lluitar. Entre elles voldria destacar la creació d'uns perfils de les titulacions d'informàtica, entre les quals em mereix especial atenció el perfil d'informàtica industrial, tant per la seva novetat com pel risc que comportava aquest perfil fortament lligat amb la realitat industrial i poc comprès en entorns més teòrics i universitaris.

Malauradament no vam arribar a temps per a implantar aquests perfils a la Facultat. També vàrem conduir la revisió del pla d'estudis, amb una gran quantitat d'assignatures optatives, que reflectien molts dels interessos i coneixements lligats a una formació informàtica. Els anys han passat, la dura realitat ha fet de sedàs en molts dels temes en els quals, en tinc constància, es va posar molta il·lusió. La Facultat ha assolit un lloc prominent en la nostra Universitat i els companys que vam estar junts endegant moltes d'aquestes iniciatives, quan ens trobem arreu del Campus no podem evitar fer un esment a aquell treball conjunt, engrescador i recordat, no pas amb nostàlgia sinó amb quelcom que entra més endins.

Jaume Garcia
president del Cercle Il·lusionista de la UPC

Màgia entre llibres de text

Molt probablement la majoria de vosaltres recorda amb enyorança aquell regal de reis... Aquella capsa de màgia amb “mogollón” de trucs per fer. I potser els més atrevits recordaran que una vegada van fer un dels trucs a la família i en acabar, van sentir aquella mena de sensació de poder i èxtasi quan espontàniament se sentia algun aplaudiment mentre el teu germà s’acostava i a cau d’orella et deia: Com carai ho has fet?

Som el **Cercle Il·lusionista de la UPC**, una associació creada per l’exdegà de la FIB: Pere Botella amb la intenció de fer coses increïbles i demostrar que està a l’abast de tothom.

El CIUPC ha estat per a nosaltres una rampa de llançament en el món de la màgia, gràcies a ell estem molt a prop de grans associacions de màgia d’Espanya com ara la SEI o l’AMIC de les quals alguns en som socis.

I com a premi, hem actuat davant del rector de la UPC, ens han contractat per fer màgia a la “Semana Negra” de Gijón on hem tingut el plaer de conèixer grans celebritats tant del món de la màgia (Enric Magoo, Paul Nathan, Anthony Blake) com del món literari (Rosa Montero, Juan Eslava Galán, Nacho Faerna).

I és que això de la màgia ens agrada... ens motiva això de fer petites il·lusions que amb unes poques ganes i un xic de saber fer es converteixen en petits i grans miracles impossibles de creure.

A la nostra web trobareu fotografies i anècdotes. Veureu com muntem les reunions setmanals o preparem les nostres actuacions i cursos, en els quals profes i alumnes es fiquen dins d’aquest món de la mà d’un gran amic: el Mag Lari.

Esperem que molta gent amb aquest esperit es posi en contacte amb nosaltres. L’experiència val molt la pena.

Cristina Gete
estudiant d'Enginyeria Tècnica
d'Informàtica de Gestió

Un temps a la Facultat d'Informàtica de Barcelona

Ara que estic acabant la carrera crec que és un bon moment per explicar-vos què ha estat per a mi la Facultat d'Informàtica de Barcelona.

Quan vaig decidir estudiar informàtica pensava que m'ensenyarien a programar o a muntar ordinadors, principalment, però no ha estat així, m'han ensenyat moltes més coses que jo no sabia que tenien relació amb la informàtica.

A part d'això, el primer any vaig tenir la sort de veure un cartell on hi deia que es buscaven noies per jugar a futbol sala; llavors vaig saber que no només estudiaria sinó que em donaven l'oportunitat de fer una cosa que m'agradava molt. Després d'uns anys vaig entrar a pertànyer al Club d'Esports, la meua segona casa; no només perquè he passat molt de temps allà sinó pel fantàstic ambient que sempre hi ha hagut. De fet, com he passat molts anys a la Facultat, sempre l'he considerat la meua segona llar. A més a més, m'ha permès conèixer un munt de gent que m'ha fet créixer com a persona.

Diverses vegades he estat proposada per desvincular-me de la facultat, és a dir, (per a la gent que no està familiaritzada amb aquests termes), per deixar la facultat. Però sempre m'he caracteritzat per una cosa: acabar tot el que començo. I per fi, ho estic aconseguint, encara que em fa una mica de por acabar, perquè trobaré a faltar els meus amics, tant de la facultat com els que he anat fent jugant a futbol contra altres facultats.

Crec que una de les coses més importants que ens proporciona la Universitat és la preparació per al món laboral mitjançant el treball en equip, parlar en públic, etc. Per tot això crec que el temps que he passat a la Facultat d'Informàtica de Barcelona no l'he malgastat en absolut.

Karina Gibert
professora del Departament
d'Estadística i Investigació Operativa

Els meus principis a la FIB

Recordo quan em vaig matricular de primer, jo que venia de “províncies”... en algun lloc prop de Torre Girona, que no sortia a cap mapa, vora l'actual PL, llavors dit *plàtan* (per la seva forma)... Era territori de Camins i els de la FIB s'acomodaven com podien per allà als jardins. Les classes de primer eren a Planta 8 d'Industrials. Allí estàvem, solets, els primerencs, mentre la resta de *fibers* es repartien per altres llocs, desconeguts per a nosaltres, pels Jardins de Torre Girona. Reconec que, per a mi, sempre va ser un misteri saber on eren els altres... Els *fibers* érem coneguts com els *beduïns de*

Pedralbes, per la nostra naturalesa nòmada: cada curs canviàvem d'ubicació i ens adaptàvem a noves circumstàncies amb gran facilitat.

De seguit vam estrenar l'edifici U. La Facultat tenia seu pròpia! i la U era el nostre edifici. S'hi feien algunes classes, però com que tenia poquetes aules, utilitzàvem encara altres espais. Atès que els horaris a la FIB sempre han estat com un problema d'optimització, i un bon criteri era minimitzar "solapaments", el resultat solia ser un *passeig gairebé aleatori de fibers* pel Campus entre classe i classe. Així, a hores en punt, vinga riudes de fibers des dels *Pavellons de Telecom* cap a *Arquitectura*, i des d'*Arquitectura* cap a la U i des de la U cap a *Planta 8* i des de *Planta 8* cap als *Pavellons de Telecom* que, coses de la vida, eren on ara es fa el *Nexus II*, i (esgotats?)... Tot plegat, més d'un dia t'equivocaves d'edifici i et perdies alguna classe. Tots ens coneixíem, de creuar-nos constantment en algun tall de via pública, generalment amb periodicitat setmanal. Això sí, gairebé mai establíem conversa; sempre anàvem escapats sortint tard d'una classe i sabent que la següent començaria en punt, i no a "*i cinc*" com tocava. Vist d'ara, teníem molta voluntat, perquè era tota una odissea i ningú protestava.

Bé, ningú no; recordo la vaga monumental que van fer les senyores de la neteja, fartes de treure els "regalets" *blanc-immaculat* que els *travestits* deixaven cada cap de setmana tot voltant els barracots d'Arquitectura. I com vam arribar un dilluns i la catifa era tan espessa, que amb prou feines es podia accedir a les aules. Allò fou molt divertit. Semblava que tots teníem assumida la necessitat de repartir-nos pacíficament el territori (de dies els *fibers*, de nits els *travestits*) menys les pobres senyores de la neteja que s'havien d'ocupar de la *interface* i un bon dia van dir prou. Poc després, es va dir de tancar l'àrea universitària a les nits. Des de llavors els *travestits*, com si es tractés de Ventafocs canàries, a les 11 deixen el *ghetto-UPC* desert. I si s'ha d'anar a la U de nit, es fa a peu, perquè no hi ha més manera de fer-ho, però a terra és net...

I així és com em vaig fer *fiber*. Tot canviant d'aula a cada hora, escoltant la *Fes-Fetch Band*, rient amb L'Oasi i fent pràctiques d'EITP (l'avantpassat d'EDA) a les 3 de la matinal com tothom; tota una aventura...

Karina Gibert
professora del Departament
d'Estadística i Investigació Operativa

Els anys daurats de la vella FIB

Els *fibers* estàvem contentíssims amb el nostre edifici nou. Fins i tot li vam inventar un concurs de paelles al *jardí*. Estrany invent que marcà tendència al Campus...

Amb temps i reformes, quedà enrere pujar a Camins i travessar Diagonal; Estàvem estrets, però no dèiem res. La U "*era casa nostra*", la primera cosa nostra pròpia. Els beduïns ja érem sedentaris...

L'aula d'estudi era petitona i fèiem problemes en els passadissos tot traient mobiliari d'aules properes. Va arribar un moment que ni els conserges l'endrecaven mai perquè, em sembla, que sempre estava ocupada. Als passadissos de la U, fins exàmens s'hi feien...

El final de carrera foren anys de germanor. Tots sabíem que si, estudiant a casa entraves en crisi, podies anar als passadissos de la FIB; segur que hi havia algú fent el mateix que tu. Hi podries seure i treballar junts. De vegades el teu acabava sent un dubte general i senties haver propagat la histèria (especialment en vigília d'examen), però solia ser productiu i hi havia molt bon ambient.

I així a la FIB s'hi feien coses que no es veien en cap altra facultat.

I ve-t'ho aquí que un dia, vist que la U quedava petita, la FIB pujà al Campus Nord. Alguns departaments no. També estrenàrem *l'estructura matricial*. I mira per on: avui, tornem a ser ben bé on érem al principi. Vinga amunt i avall fent classes a la U i a l'A5 i a l'A4 i al C6 i creuant Diagonal...

Hem crescut molt des de llavors. Ja no hi ha *fibers* als passadissos, ni alumnes tardaners perquè l'aula anterior és llunyana. Però les aules de PC segueixen obertes de nits i els *fibers* hi continuen a hores intempestives fent pràctiques.

Molts companys de carrera estan ara per AC, LSI... algun despistat, com jo, ha caigut en departaments *menys típics*. Però, tants anys després, continuem creuant-nos per la Diagonal entre classe i classe, només que ara, ja no som els estudiants...

Maribel Gutierrez
personal d'administració
i serveis de la FIB

Des de la finestra...

Des de la meua arribada a aquesta Facultat, i gràcies a la meua "privilegiada" posició a la finestreta del Negociat de Gestió Acadèmica, he pogut ser testimoni de situacions realment divertides, d'altres, poc gratificants, i alguna, fins i tot, perillosa. Recordo, per exemple, la trucada d'un senyor cap al mes de maig, que deia ser pare d'un futur nou estudiant, i volia saber quin era el model de calculadora recomanat per la Facultat... La selectivitat encara no s'havia fet, però donada la confiança en el seu fill (molt lloable, per cert...), volia comprar la calculadora per tal que el noi s'hi anés familiaritzant durant l'estiu... No he pogut saber si el noi realment en aquests moments és un estudiant de la FIB, i per tant, no m'ha pogut explicar el seu "estiu" de 2001, clar!

Els dies de matriculació també són propensos a donar situacions divertides, com la d'un estudiant (aquest sí...) que un cop matriculat, i vist el seu horari, venia a demanar canvi de grup. Segons comentava, tenia "solapades" les assignatures, i li havia preguntat a la seva mare si tenia un germà bessó que pogués anar a classe per ell. La seva mare li havia dit que no, i el noi, amb molt bon criteri per la seva part, va decidir fer la instància corresponent.

En la part desagradable, cert dia van venir els pares d'un alumne no matriculat, que volia demanar pròrroga militar. Els alumnes no matriculats no la podien demanar, però els pares volien demanar-la per tal que (textualment) "el seu nen, pobret, no hagués de fer la mili"... Fins i tot em van amenaçar amb una trucada "en directe" a un amic conseller, emprenent les accions legals que calguessin... Desconec si el nen va fer la mili o no.

Totes aquestes situacions són reals, i us en podria explicar moltes més... Però possiblement haurien de formar part d'un altre llibre!

Francisco J. Heredia
professor del Departament
d'Estadística i Investigació Operativa

La FIB i els seus alumnes.

És molt difícil resumir en 300 paraules una relació de 13 anys amb la FIB. Què ressaltar? On posar l'èmfasi? Finalment he decidit parlar dels alumnes, de la "mena" d'alumne de la FIB. Per què? Doncs perquè, malgrat la tendència natural del col·lectiu de professors a queixar-nos sempre de l'alumnat, jo, personalment, veig en els alumnes de la FIB un posat, podríem dir, d'estudiant professional que, en realitat, i per comparació amb alumnes d'altres estudis, m'agrada. Per què? En primer lloc, perquè els Fibers sempre m'han fet sentir còmode a classe, fins i tot impartint aquelles assignatures per a les quals, en principi, hauria de ser més difícil motivar-los. Crec que això és degut a l'actitud professional i adulta amb què els Fibers plantegen la seva relació amb el professor i l'assignatura. Com a adults, tenen molt clar que es troben a uns estudis superiors i que el seu objectiu és aprofitar al màxim el temps. Així doncs, si assisteixen a classe és perquè han decidit que els interessa, no perquè pensin que estan obligats. A més, el professor no representa per a ells ni l'adult contra el qual s'han de rebel·lar ni aquella mena de mestre bondadós que tindrà cura absoluta d'ells. Crec que els alumnes Fibers veuen al professor com el que és: un professional amb coneixements que es poden aprofitar, però fal·lible, i això m'agrada. No són uns alumnes fàcils: el seu objectiu és aprofitar el temps, i això provoca una actitud crítica envers el que s'explica a classe. L'altre tret que m'agrada d'aquests alumnes és la seva capacitat per "buscar-se la vida", per espavilar-se. Els alumnes de la FIB, en la seva gran majoria, tenen aquella mena de plasticitat mental que els permet superar els problemes que apareixen en els seus treballs, trobant estratègies alternatives de solució, possiblement no sempre ortodoxes, però si efectives, sense necessitar la tutela contínua del professor.

Miquel Huguet
exestudiant
director del Centre de
Supercomputació de Catalunya

FIB, any 1

Quan la UPC va iniciar els estudis d'informàtica l'any 1977, uns 75 estudiants d'informàtica de la UAB, catalogats llavors com a "traïdors", ens hi vam traslladar empetosos per la manca d'interès que l'Autònoma ens demostrava per potenciar-los. Ara, 25 anys després, ens plau constatar amb profunda satisfacció que ambdues facultats s'han consolidat amb èxit. La teoria de la competència ha demostrat un cop més la seva utilitat per millorar el "mercat".

La nostra experiència com a primera generació de llicenciats en informàtica de la FIB és irrepetible i, avui, voldria donar-ne tres pinzellades per poder recordar-la. Els inicis van ésser durs, però l'ambient d'estudi i la companyonia van compensar-los amb escreix.

Les instal·lacions, avui dia desaparegudes o bé reutilitzades per a d'altres finalitats, es van haver de preparar a correuita... de fet, quan van començar les primeres classes, l'enguixat de les parets era tan fresc i generava tanta humitat que havíem de portar un jersei addicional per entrar-hi!

La docència, per a nosaltres, era en "paral·lel". Alumnes i professors apreníem alhora els temes més informàtics, que eren impartits per primer cop. Alguns problemes es quedaven sense resoldre, ja que cap de nosaltres, ni professors ni alumnes, érem llavors capaços de trobar la solució.

L'arribada de la primera màquina de la Facultat, un PDP-11/60, es va produir en plena reunió de la Junta de Facultat. Per sorpresa nostra, el transportista venia a "entregar-la" però no estava previst "descarregar-la", així que, en contra d'allò que possiblement passaria avui dia, la Junta en ple, professors, PAS i estudiants, va arremangar-se i tots junts vam baixar la màquina i la vam posar al lloc que esdevindria el LCFIB.

Per tot això, als professors i PAS que encara queden a la Facultat, a aquells que voluntàriament o involuntàriament han hagut de deixar-la i a aquells que s'hi han incorporat més tard, moltes gràcies i enhorabona per haver contribuït a crear aquesta història!

Josep Lluís Larriba

professor del Departament
d'Arquitectura de Computadors

Records

Els anys 1980 tots teníem molta il·lusió de fer coses i recordo que m'ho vaig passar molt i molt bé.

Classe

El curs 1982-83 entràvem al teatre de Torre Girona per la finestra per estar a primera fila. En Toni Giró ens donava classe de Física i un dia, emprenyat, li va tirar un guix a un company que sempre llegia "El País" durant la classe de les 8 a les 9 del matí.

Un grup de primer va regalar un porquet al Balquí per Nadal i ell va creuar la Diagonal amb el porquet lligat d'un cordill...

Estudiants

El 1983-84 va ploure molt i es van inundar els barracots de Telecom. El Món (Ramon Bevide) ens va fer una arenga per incitar-nos a la revolta. Va ser el principi de la meua militància com a representant (no polititzat) dels alumnes. El Rector (Gabriel Ferrater) va prometre que no es farien servir més... No va ser així, van durar més de 5 anys més.

Rock Tuna

La millor experiència de la meua vida, fundada per l'Eduard Gálvez i el Fermín Sánchez. Assajàvem a l'escenari del teatre de Torre Girona. La culminació de la Rock Tuna va ser el dia de l'actuació a Lleida, dia en què el Barça va perdre la copa d'Europa a Sevilla...

Festes de la FIB

Uns quants es van inventar els "Pascalines de Oro" (rèplica dels "Oscar"). Brillants premis d'una sola edició formats per un peu de fusta coronat per un Floppy de 5 polzades i quart daurat.

En Jordi Torres va guanyar la primera cursa del vi.

En una Gimcana havíem de preguntar el preu d'un servei a la muda.

L'Oasi

Fundat per l'Eduard Gálvez i la Sílvia Lama que van fer molt per la vida nocturna i diürna de la FIB. No crec que mai se'ls hagi agraït això, quedi l'agraïment.

Larri

Albert Llamosí

exprofessor de la FIB

Una facultat amb jardí

Recordo perfectament el dia que va sonar el telèfon i em varen proposar de ser professor a una facultat nova, que de manera imminent havia d'iniciar els estudis d'informàtica a nivell de primer. La meva primera reacció, naturalment, va ser objectar que no en sabia prou. I el meu interlocutor va haver d'esmerçar una bona estona a convèncer-me del contrari. Els seus arguments no resultaven gaire convincents, però mentre

els exposava, va anar prenent cos la idea que treballar en una facultat amb jardí bé valia la pena de fer l'esforç d'aprendre el que calgués. De manera que vaig acabar acceptant.

Aquella decisió va tenir uns resultats inesperats. El primer de tots va ser prendre contacte amb un alumnat esplèndid. Com que aleshores no era gens clar en què consistia aquella professió ni quines atribucions conferia el títol, els que vingueren es caracteritzaven per un esperit una mica aventurer i una notable curiositat intel·lectual. Lògicament, la meitat de l'alumnat era femení, ja que l'opció de les dones sol ser més clarament vocacional i menys fruit d'unes expectatives de guanyar-se la vida. A més, professors i alumnes, érem molt pocs i ens coneixíem tots.

El resultat va ser un ambient de treball molt estimulants, amb unes excel·lents relacions dels estudiants entre ells, d'aquests amb els professors i dels professors entre nosaltres. Tant, que amb alguns d'aquells alumnes hi conservo encara una sòlida amistat. Pràcticament tots érem molt joves, a tots ens movia l'estímul de fer-ho tot de la millor manera possible i, tot i la precarietat de mitjans, gairebé ho vàrem aconseguir.

La segona conseqüència inesperada de la meua decisió va ser conèixer unes ments privilegiades i d'una enorme amplitud d'interessos intel·lectuals, amb els quals he pogut gaudir del privilegi de la seva conversa i n'he après molt. Em refereixo, sobretot, als admirats Martí Vergés, Josep Grané i Rafel Cases.

Ha passat molt de temps. Disposem de molts més mitjans i en sabem molt més que aleshores. Però la Facultat ja no té jardí. El mite de la "profesión del futuro" ha canviat significativament el tarannà dels estudiants i la proporció de dones. La Llei de Reforma Universitària ens va posar galons i l'ambient entre el professorat es va enrarir. I sobretot s'ha esvaït una antiga esperança: que l'augment de productivitat que significaven els ordinadors augmentaria el nivell de benestar de la humanitat i ens proporcionaria a tots una major disponibilitat de temps per al conreu de l'esperit. Però això és ja una altra història.

Xavier Llinàs
professor del Departament
d'Organització d'Empreses

Una tasca de gran importància i responsabilitat

Bé, sempre costa una miqueta parlar d'un mateix i per tant no m'és fàcil complimentar l'encàrrec que m'han fet de col·laborar en aquest llibre sobre l'aniversari de la FIB perquè sembla que del meu departament soc un dels darrers antediluvians. Les idees, els records s'acumulen i venen com onades. Així, per simplificar i no fer un rotllo filosòfic sobre el bé i el mal he decidit rescatar un parell d'anècdotes que d'alguna forma il·lustren la innocència i la ingenuïtat que abans impregnava molts dels joves docents.

Em vaig incorporar a la FIB el setembre de l'any 1984 al departament de Sistemes d'Informació, érem poquets i en general molt ben avinguts. Era a principis de curs, època de congressos simposis i reunions. Tot el Departament incloent-hi els associats es preparava per anar a Sitges, fèiem d'amfitrions.

Tot d'una, em crida el meu cap immediat, em comunica que tinc una tasca molt important que se m'encomana, és una tasca que mereix l'atenció d'algú de molta confiança i que s'ha de fer amb molta cura. És una tasca que si s'arribés a fer malament podria comprometre algun projecte d'importància extrema per al Departament i de conseqüències amb un cost pràcticament incalculable.

Evidentment la meva resposta va ser afirmativa i vaig agrair com s'ho valia la gran confiança que es dipositava en mi, un nouvingut acabat d'arribar. Vaig pensar... tu faràs carrera a la Universitat.

Quan vaig arribar a casa li vaig explicar, de seguit, a la meva dona -érem acabats de casar- hem d'anar a celebrar la important missió que m'han confiat, tot ensenyant la clau de la bústia del Departament. Aquesta clau no la pot tenir tothom tan sols gent amb un gran sentit de la responsabilitat, és per a mi un orgull haver estat escollit per anar a recollir el correu cada dia, mentre duri el congrés de Sitges.

Voleu que us digui una cosa, m'ho vaig creure tot i vam fer una gran i completa celebració. Per cert, quan arribi a casa, i si és que ella encara se'n recorda, li preguntaré si també s'ho va creure..... Santa innocència i per molt anys.

David López
exestudiant
professor del Departament
d'Arquitectura de Computadors

Sentiments, experiències.

Alegria: saber que has estat acceptat com a estudiant a la FIB.

Sorpresa: veure la joventut dels professors, quan t'han parlat d'una Universitat plena de mòmies.

Frustració: la pràctica no funciona i no saps per què.

Misticisme: la pràctica funciona i no saps per què.

Eufòria: la pràctica funciona i saps per què.

Satisfacció: haver estat útil a algun company.

Incomprensió: la gent no té ni idea de què és això d'informàtica.

Solitud: sortir a les 5 del matí de la FIB.

Tendresa: un gat dormint sobre un terminal (és hivern i el terminal està calentet).

Ràbia: no poder anar a un concert, ja que l'endemà hi ha examen.

Suavitat: la dels seus llavis, quan esteu estirats a la gespa.

Incredulitat: aprovar l'última assignatura de la carrera!

Una seguretat: t'estimes massa això, vols continuar amb aquesta gent.

Una inseguretat: la teva primera classe com a profe.

Simpatia (pels estudiants): No fa gaire tu eres un d'ells. I vols fer-ho bé.

Agraïment: als profes que t'han ensenyat què ha de fer un profe i als que t'han ensenyat què no ha de fer un profe.

Enveja: pels recursos d'altres centres.

Camaraderia: fer-te gran entre amics.

Decrepitud: els teus alumnes són cada cop més joves (o no?).

Goig: que les teves idees quadrin i publicis un article.

Depressió: post-tesi.

Orgull professional: de fer algunes coses que saps que has de fer, encara que saps que no comptarà per res per a aquella gent que juga amb pressupostos i números sense veure que al darrere hi ha gent.

Joia: un moment molt especial, quan un alumne entén el que estàs explicant, i ho lliga amb altres coses, i obre els ulls amb meravella.

Pena: finalitzar aquest escrit, i és que t'acostes a les tres-centes paraules.

Un sentiment: ser fiber.

Ramon López de Mántaras

professor d'investigació del CSIC
Institut d'Investigació en Intel·ligència Artificial

Una visió de la FIB dels anys vuitanta: l'entusiasme dels pioners

Quan vaig arribar a la FIB, l'any 1980, una de les coses que més em van agradar fou l'entusiasme de la gent que hi vaig trobar per contribuir al progrés del nostre país, a través de la formació superior i la recerca d'alt nivell en Informàtica. En aquells moments ja es veia clar que la informàtica era una tecnologia clau per al desenvolupament tecnològic i, per tant, econòmic, del nostre país. Crec sincerament que, 25 anys després de la seva creació, podem estar molt satisfets de la qualitat assolida per la FIB tant pel que fa a l'ensenyament com a la recerca. Com a conseqüència d'aquesta qualitat crec que és indiscutible que la FIB ha contribuït de forma molt important a la modernització del nostre país i això ha de ser motiu d'orgull per a tots els que, en més o menys grau, ho han fet possible. Dic "en més o menys grau" perquè la meua contribució va ser més aviat modesta, ja que jo només vaig ser professor a la FIB durant cinc anys i mig (encara que segueixo col·laborant amb cursos de doctorat i direcció de tesis des de la meua situació actual al CSIC). Conservo excel·lents records d'aquell període durant el qual vaig tenir la sort de ser la primera persona que es va doctorar en informàtica a la FIB i també perquè vaig ser-ne secretari acadèmic i això em va donar la possibilitat d'implicar-me de forma directa en el seu funcionament i, per tant, conèixer millor "la casa" i la seva gent. Només em queda desitjar que la FIB continui tirant endavant i millorant, com ho ha fet fins ara, pel bé del futur del nostre país. Per molts anys!

Antoni Lozano

professor del Departament de Llenguatges i
Sistemes Informàtics

Una imatge

Si exploréssim els records que guardem del nostre pas per la Universitat fins arribar als més petits alvèols de la memòria, ens podríem remuntar a una sola imatge que explicaria un bon grapat de misteris. Què pot impulsar algú a començar un dubtós doctorat si, abans d'acabar la carrera, ja té el "futur" assegurat en una gran empresa? En la nostra travessia per la Universitat, sigui quina sigui, l'idealisme és un estrany –i imprescindible– company de viatge. I una idea pot prendre forma en un lloc i un temps concrets. Fins i tot en un instant.

El context de la meua imatge particular prové del que anomenaré temps mític de la FIB, aquell temps –sublimat, *of course*, però quina mitologia és cent per cent verídica? – en què la classe d'Estructures de Dades era una actuació magistral feta en un teatre de debò i l'examen de Compiladors tenia lloc en una capella, sense confessió prèvia. L'espai mític tenia el seu llac, els seus ànecs i la seva palmera i era el paradís on calia tornar després de l'expulsió al Campus Sud, terra de ningú i oasi provisional.

Un cop vist el context, la imatge en si mateixa és ben innocent. Un despatx, trobat en una incursió agosarada per fer una consulta; un professor arrepatat en una cadira amb els peus damunt l'escriptori; un interlocutor al costat d'una pissarra plena de gargots indesxifrables on els ulls del primer descansen, o potser somnien. Una imatge amb tot un món al darrere o, si més no, això hi veu l'estudiant. Un món on l'intercanvi d'idees és sinònim de diàleg i construcció col·lectiva; on es conrea el coneixement per ell mateix –en un símbol perfecte d'humanitat–. Un recinte de civilització entrellucat a través d'una imatge del tot innocent, dins d'un espai no del tot mític.

Juan Marcos
expersonal d'administració
i serveis de la FIB

Memorias de mi paso por la FIB

De mi periodo de trabajo, como subalterno, en la Facultad de Informática, tengo muy gratos y buenos recuerdos permanentes de todos mis compañeros, superiores y amigos, por su “senis” y consideración, tanto de fraternidad como de respeto, de lo cual me congratulo a haber contribuido con mi adhesión.

También guardo un sentimiento de gratitud a esos años inolvidables en los que presté mis servicios, tratando a tanta gente, en particular a tanta “juventud inteligente y bien preparada” para ir relevando la sabiduría de la “gran casa” que es la Universidad Politécnica de Cataluña, la cual cada día debe ser más grande y sabia para bien, admiración y gratitud de nuestro pueblo.

Me place saludar a mis compañeros, a mis jefes y a los señores profesores y catedráticos que me honraron con su amistad.

Reciban un cordial saludo de s.s.s.

Carme Martín
exestudiant de la FIB

Els meus 18 anys a la FIB (l'època d'estudiant)

Dels 25 anys d'existència de la FIB, jo ja n'he compartit bastants, no tots, però deu n'hi do. Fa 18 anys, vaig ser acceptada per cursar els estudis d'informàtica a la UPC i vaig anar per primer cop a la FIB a matricular-me. Quan feia primer curs, mentre feia una pràctica de programació amb el PDP 11/60, va venir un estudiant de la DAFIB a la sala d'ordinadors per trobar algú d'entre nosaltres que volgués ser representant dels estudiants que acabaven de començar aquell any. Jo vaig cometre l'error d'interessar-m'hi i em van ben enxampar ja per a tota la meua vida estudiantil. El meu segon any a la FIB, gairebé tots els antics estudiants de la DAFIB van acabar la carrera i em vaig trobar amb què havia de cercar unes 60 persones que volguessin participar amb mi en la representació dels estudiants a la FIB. Se'm va acudir agafar una taula i una cadira i posar-me davant la porta d'entrada de l'edifici U amb un megàfon. Cridava tant l'atenció, que els estudiants venien a interessar-se i, finalment, vaig assolir el meu objectiu: aconseguir tornar a tenir gent per tirar endavant la delegació. Participar a la DAFIB per a mi va significar conèixer molta gent interessant i motivada, perdre la por a parlar en públic, entendre molt millor el funcionament intern de la FIB, però sobretot, fer una feina on l'important era creure que el teu esforç servia per millorar dia a dia el funcionament de la FIB. Aquesta feina era moltes vegades desagradada i difícil de compaginar amb els estudis, però et compensava enormement per tots els petits bons moments que et donava. Per tot això, entenc molt bé a la gent que actualment participa a la DAFIB i els animo a tirar endavant perquè, per la meua experiència, els puc dir que val la pena.

Carme Martín

professora del Departament de Llenguatges
i Sistemes Informàtics

Els meus 18 anys a la FIB (els inicis com a professora).

Jo sempre havia volgut ser professora i quan vaig acabar els estudis, i ja no tenint por a parlar en públic, vaig entrar com a professora en el departament de LSI. El primer dia que vaig haver d'anar a fer classe, recordo que estava molt nerviosa. A l'aula que m'havien assignat se sentia des de fora un xivarri espantós. Quan ja estava decidida a entrar per la porta, se'm va avançar un senyor tot elegant amb vestit i corbata i un maletí d'executiu, que vaig suposar que devia ser un estudiant de la meva assignatura. Un cop dins, després de seguir pel passadís al senyor del maletí, em vaig quedar tota sorpresa de veure que a mesura que m'acostava a la tarima tothom seia molt formal i quedava completament en silenci. No m'hagués imaginat mai que la meva sola presència, aleshores molt jove, imposés tant respecte! Però quan finalment vaig pujar a la tarima, veient l'expressió de les cares dels estudiants, ho vaig entendre tot. Tothom es va pensar que el senyor de la corbata era el professor i no pas jo, i tots els estudiants es van quedar bocabadats en veure que era ell qui seia al pupitre i jo qui em disposava a fer classe. I així va començar tot, i a partir d'aquell dia he anat aprenent a fer classe, a fer recerca, a transmetre coneixements fent-los al més interessant possible per als estudiants, a projectar la veu per a què quan hi ha molts estudiants a classe em puguin sentir bé (d'això potser n'he après massa i tot, perquè sembla que deixo una mica sords als estudiants que seuen a les primeres files), a organitzar i gestionar assignatures, i tantes i tantes altres coses fins al dia d'avui. I espero aprendre'n encara moltes més d'aquí al 50è aniversari de la FIB per poder tornar-vos-les a explicar.

Helena Martínez

excoordinadora acadèmica de la FIB
directora de l'oficina
de relacions internacionals de la UPC

Lo mío con la FIB será para siempre

La nuestra fue una relación como tantas otras. Nos conocimos cuando éramos muy jóvenes, casi adolescentes y nuestro amor fue un flechazo a primera vista. La pasión lo invadía todo. Cualquier cosa era hiperbólica: el amor rotundo, el llanto desgarrado, las amistades peligrosas, los desencuentros dramáticos. La vida vivida con la intensidad de lo desconocido y de las novedades que, en esa época, sobrevienen en encadenada sucesión. El día y la noche convivían en la sintonía más absoluta, también los fines de semana eran cómplices de lo que acontecía en nuestras vidas.

Poco a poco, con los años, la relación entró en una etapa de estabilidad. Ya no había sufrimientos terribles, pero tampoco impregnaba nuestra vida esa chispa de ilusión que hace que cada momento sea único. El resultado para ambos fue una agradable y acomodada vida en común.

De forma lenta, comenzaron a surgir leves motivos de preocupación. Nada de ello, por separado, llegaba a ser un conflicto pero algunos episodios podían llenar mis noches de insomnio, tus días de desencantos.

Finalmente ocurrió lo que a tantos otros les ha pasado, sin darnos cuenta, sin que lo buscáramos, un día surgió un tercero, algo inesperado, no calculado, aunque, si lo pienso en la intimidad, deseado con timidez y falta de atrevimiento. Todo fue muy rápido. Creo que esta aparición llegó en un momento adecuado en nuestras vidas. Cada uno consiguió acomodo de forma natural, sin tragedias, sin desgarros. Al contrario de como siempre lo había imaginado...

A veces, cuando lo pienso, invento fantasías en las que reproduzco un futuro quizá no utópico: a lo mejor nuestra relación es, como también muchas otras, de las que acaba de nuevo en unión. Ocurra o no, mi amor por ti, FIB, será para siempre...

Mercè Mora

professora del Departament de Matemàtica
Aplicada II

On era la FIB l'any 19xx?

L'any 1982, l'any del "naranjito", em vaig incorporar al Departament de Matemàtiques de la FIB. Aleshores compartia departament amb l'actual rector de la UPC, la meitat de l'equip deganal d'ara estudiava Informàtica, la UPC era la Universitat Politècnica de Barcelona, el Campus Nord era un gran descampat, els departaments depenien dels centres, les nòmimes arribaven del "Centro de Proceso de Datos" del "Ministerio de Educación y Ciencia", les tesis i tesines s'escriuien a màquina, fer 600 fotocòpies de l'enunciat d'un examen podia representar hores, començàvem a mobilitzar-nos contra la LRU...

En aquella època la FIB ocupava edificis del recinte de Torre Girona, juntament amb l'Escola de Camins. Per primera vegada vaig veure un terminal de VAX: no calia recórrer a les targes perforades per escriure un programa, es podia teclejar directament! Hi havia aules de tota mena, amb noms que donen idea de com eren: el Teatre, el Palafit (un any després es va convertir en els despatxos del meu departament), l'aula Capella, el Bolet (un edifici que va créixer ràpid al mig del bosc), els pavellons (uns pre-fabricats que estaven on ara es construeix l'edifici Nexus II, i que van patir inundacions diverses), etc.

La FIB creixia i els estudiants no hi cabien a Torre Girona, així que el curs 1983-84 vam començar a fer excursions a les aules de l'Escola d'Industrials. Un exhibicionista, situat als terrenys que ara ocupa l'ampliació de la Facultat d'Econòmiques, amenitzava les

baixades i pujades. Però la FIB continuava creixent, de manera que el curs 1985-86 vam inaugurar l'edifici U del Campus Sud, inicialment previst per Camins, amb "pont grua" inclòs. Estava pensat per acabar sent una "pinta" amb 5 pues. Però es va quedar amb 2 pues, o sigui una U, de manera que ja era massa petit quan hi vam anar. Així que vam continuar passejant per aules d'Industrials i, a més, s'hi van afegir els pavellons d'Arquitectura. A l'edifici U no hi havia ni persianes ni cortines, de forma que al principi vam fabricar cortines de paper continu. A més totes les "peces" es comunicaven per la banda de les finestres: aules, despatxos, lavabos... Les pissarres eren tan baixes que difícilment es veia res a partir de la segona fila. Poc a poc es va arreglar tot. Ara l'edifici U s'ha convertit en una O repartida entre la Facultat de Matemàtiques i Estadística, alguns departaments i centres diversos. Curiosament, quan vam arribar a l'edifici U el Departament de Matemàtica Aplicada II ocupava un espai on ara hi ha aules, i ara ocupa un espai on aleshores hi havia aules...

Finalment, l'any 1989, es va inaugurar una part del Campus Nord, i vam tornar a fer excursions. La FIB tornava a estar partida per la Diagonal. Al principi només hi havia dos aularis, de forma que tornaven a faltar aules. Aquesta vegada ens van deixar aules de l'antic edifici de Telecom, ja derruït, situat al costat de Torre Girona. A mida que creixia el Campus Nord, hi van pujar alguns departaments i la pròpia FIB. Les aules que ocupava la FIB es traslladaven cada curs a l'aulari més proper a les obres. En aquests moments, alguns continuem al Campus Sud, però potser per poc temps: l'edifici on ens hem de traslladar està en construcció.

Després de vint anys, tinc molts records de la FIB. Per sort, els més dolents es van oblidant, i queden els més bons. Espero que algunes de les anècdotes que no m'han cabut en aquesta pàgina apareguin en d'altres, com les curses amb canoa pel llac de Torre Girona, o el dia que un professor va ser obsequiat amb un porquet per Nadal...

No voldria acabar sense dedicar un record als estudiants, alguns molt bons, que han passat per les múltiples i variades aules de la FIB, i als professors i PAS, que hem conegut la Zona Universitària pam a pam gràcies a la FIB.

Barcelona, 19 de desembre de 2001

Glyn Morrill
professor del Departament
de Llenguatges i Sistemes Informàtics

“Stellingen”

Als Països Baixos, una tesi pot incloure uns “stelingen”: una llista de posicionaments breus sobre el contingut de la tesi i/o temes més generals. M’agradaria fer-ne uns amb aquesta excusa...

1. Som éssers semiòtics. Interpretem la realitat i la vida en móns narratius articulats pel llenguatge.
2. Vivim en móns diferents però compartim la mateixa realitat (José Antonio Marina).
3. La matemàtica és allò en què hem d’estar d’acord.
4. La matemàtica és el que queda quan hem tret tot el que és arbitrari.
5. La matematització és la llevadora de la ciència.
6. El llenguatge matemàtic revela la semàntica factoritzada de la pragmàtica.
7. La ciència és la construcció de models de la realitat. Perquè ens entenguem, els models haurien de ser matemàtics.
8. Hem de fer que les coses siguin tan simples com sigui possible, però no més simples (Albert Einstein).
9. L’ascensió de la ciència consisteix en l’atribució d’existència a les entitats causals que postula.
10. ... totes les ciències, incloses les més avançades, es caracteritzen per un estat d’esdevenir continu (Jean Piaget).
11. Qualsevol ciència és encara només un model de la realitat.
12. (Per a la docència) Sento i oblidó, veig i recordo, faig i entenc (dita xinesa).

Borja Mulleras
exestudiant

El meu pas per la FIB

L'any 1990 vaig començar informàtica a la FIB carregat d'il·lusions i amb l'esperança de viure noves experiències en el meu període universitari. Ràpidament em vaig inte-

grar en el món universitari i molt aviat vaig formar part dels òrgans de govern de la FIB en representació dels estudiants. A partir d'aquell moment la meua vida universitària va quedar lligada a la idea d'aconseguir una estada més fàcil i justa per als estudiants a la FIB.

A banda de la representació dels interessos dels estudiants a la facultat, també vaig participar en el Club d'Activitats de la FIB (CAFIB) i en l'organització de la Festa de la FIB. CAFIB era una associació que tenia com a principal objectiu augmentar la relació entre els estudiants de la FIB. L'activitat principal per la qual molts la recordaran va ser posar a Internet un dels primers MUD en castellà: Medina (1995-2001). Més d'un cop havíem tingut bronques amb el Laboratori de Càlcul pels serveis que nosaltres oferíem a través d'Internet, però sempre ens van donar facilitats per poder tirar endavant els nostres projectes.

Segurament de l'activitat que em sento més orgullós d'haver-hi participat és l'organització de la Festa de Primavera de la FIB. Hi vaig estar lligat des de l'any 1993 fins al 1998 i encara avui, m'agrada col·laborar-hi. Mentre que durant la dècada dels noranta, la majoria de festes es veien obligades a abandonar el campus universitari per altres recintes degut al seu creixement incontrolat, nosaltres vàrem aconseguir (malgrat les pressions que hi havien) no només mantenir-la, sinó controlar el seu creixement, augmentar per 4 el seu pressupost (uns 10.000 euros actualment) i tenir tots els papers en regla. Poca gent sap que darrere de la paellada, el karaoque, la festa de la nit, etc.. hi ha un grup de persones que treballen dia i nit per compaginar els seus estudis amb l'organització de la Festa FIB durant tres mesos.

Evidentment, totes aquestes ocupacions, més altres de caràcter laboral, van fer que finalitzés els meus estudis l'any 2001. Però, estic molt orgullós d'haver participat en totes aquestes activitats que em proporcionaren una formació addicional. Animo els estudiants a participar en aquestes activitats i als òrgans de govern, a què s'hi dediquin, ja que el que s'hi aprèn es impossible aprendre-ho a les aules i realment val la pena per la a la integració laboral.

Maria Pilar Muñoz
professora del Departament
d'Estadística i Investigació Operativa

Del Campus Nord al Campus Sud i ara a l'espai imaginari

Quan em van dir que havia de fer una petita col·laboració per al llibre del 25 aniversari de la FIB en unes 300 paraules, vaig pensar: Com podré explicar tantes coses en tant poc espai?

Vaig entrar a la FIB fa més de 18 anys, o sigui que no soc "sòcia fundadora" però gairebé...

En un principi el meu despatx estava al "bolet" davant del llac que hi ha tocant a "Torre Girona", quins noms més bucòlics, no?. Ara aquests edificis es diuen BO i TG respectivament, segons els he vist en un plànol que descriu el Campus Nord. En aquesta època compartia taula amb en Tomàs Aluja. Sí, sí, ho heu llegit bé, compartia taula. I que vol dir compartir taula? Doncs, el primer que arribava seia a la part de dins i l'altre a la part de fora, la qual cosa vol dir que quan aixecàvem el cap ens miràvem mútuament, què romàntic, no? Després ja vàrem aconseguir taules independents, un gran avenç! La FIB va baixar al Campus Sud, després va pujar al Campus Nord i la meva secció es va quedar al Campus Sud, la qual cosa ens fa estar en un excel·lent estat físic als professors que tenim docència a la FIB, us podeu imaginar per què, no?

Continuant amb aquest to nostàlgic, us comentaré que les classes les podíem fer o a l'aula capella, la qual cosa impregnava a la docència de tota la seva litúrgia, o als "barracots", que quan plovia s'inundaven. Òbviament, res de tenir aules de laboratori amb aire condicionat, quin luxe!!!!!!

Els que sou d'aquesta època, us en recordeu de la "muda"? Què se n'ha fet?

No érem gaires professors, uns 52 versus els 230 actuals. Quins professors i quin "bon rotllo"!!! D'aquest grup de professors van sorgir-ne, entre d'altres, els actuals rector, degà, director general d'universitats, anteriors coordinadors generals del COU i de les PAAU, el director del CEPBA i moltes altres persones importants...

Us voldria explicar més coses, però l'espai se m'ha acabat. Com podeu veure eren uns temps ni millors ni pitjors que aquests, però molt diferents.

Carme Murillo

personal d'administració i serveis de la FIB

La intemporalitat

Quan penso que estem celebrant el 25è Aniversari de la FIB considero que potser l'adequat seria escriure unes línies sobre el passat, però em nego.

Nosaltres som l'avui i som el resultat de 25 anys d'evolució, alguns a llarg d'aquest temps hi han estat i han passat, d'altres hi som i tenim voluntat de continuar treballant tot el que calgui per la nostra Facultat.

Ara la Facultat és força diferent que els primers anys, però no és pitjor no siguem nostàlgics, tots plegats hem anat madurant, les nostres vides han anat canviant i per pura lògica hem evolucionat en les nostres responsabilitats i tasques .

M'agrada treballar a la FIB, perquè és un centre amb pocs vicis, encara és jove, i amb moltes virtuts doncs no ha perdut de vista que el capital més important que té és l'humà i que els estudiants són una matèria prima de gran fragilitat i alt risc, que tot el que aprenguin a les aules i fora d'elles determinarà en bona part la resta de la seva vida.

Tot i que la tasca d'administració no té un contacte tan directe com la docent amb els estudiants, l'estar immersa en aquest món sempre de la mateixa edat em permet comprovar que estem rodejats d'alegria de viure.

Aquest és el nostre present i serà sempre el nostre present en tant que continuem sent una Facultat universitària.

I quan dins de molts anys algú rellegeixi aquesta petita reflexió espero que pensi que tenim o hem tingut la sort de dedicar-nos a treballar per a la intemporalitat.

Febrer de 2002

Inés Natera

personal d'administració i serveis de la FIB

Recuerdos

Creo que no hace falta presentarme, ¡después de tantos años persiguiendo a mis profesores preferidos para rellenar o firmar actas ...no hace falta que os diga que soy la Inés ¿verdad?

Cuando llegué a la FIB, hace ya la friolera de 16 años, no sabía que empezaba a trabajar en un Centro tan distinto de lo que estaba acostumbrada, con personas jóvenes, dinámicas y tan distintas unas de otras... divertidas, serias, despistadas..., a las que poco a poco fui conociendo y con las cuales he compartido buenos momentos.

Juntos hemos padecido las incomodidades de los pabellones de Torre Girona, pero con el paso del tiempo han quedado como buenos recuerdos.... Aquellas colas para la matrícula ó las caídas del sistema en que los alumnos aprovechaban para colarse por las ventanas donde Carmen y yo intentábamos impedirlo: era como luchar contra un ejército de gigantes y nosotras dos allí nos sentíamos cada vez más pequeñas.

Nos trasladamos al Campus Sud.... ¡Bien habíamos conseguido estrenar una Facultad nueva: Secretaría sería grande y espaciosa! Esto quería decir que ya no se formarían colas de matricula pues tendríamos espacio para que los alumnos estuviesen cómodos. ¿Pero es eso lo que ellos querían? ¡No! Seguimos pensando que a ellos lo que les gustaba era hacer colas, tener prácticas por las noches...

Estando en el edificio U, comenzamos a relacionarnos más intensamente con nuestra comunidad. No sólo participando en Comisión Permanente ó Junta de Facultad, sino que empezamos a participar en los festejos que Dolors organizaba, Carnavales, Fiesta de Facultad, etc. (Por cierto que en los jardines del edificio U, en la primera fiesta que tuvimos con orquesta, nadie se atrevía a iniciar el baile y salí yo con el degà).

Ya en el Campus Nord seguimos colaborando y formando parte de la familia FIBERS.

Ramon Nonell
professor del Departament
d'Estadística i Investigació Operativa

OCTUBRE 1985: VAX&BOX –O VOX&BAX?

A primers d'octubre de 1985 va ploure. M'havia contractat la Universitat Politècnica de Catalunya incorporant-me al Departament d'EIO (ja es deia així? –o hi ha hagut alguna permuta de lletres?).

Xino-xano anava a la meua primera reunió de Departament. El fangueig, en aquella mena de bosc en què, més aviat desubicada que ubicada, hi havia la seu del Departament, era significatiu. Tanmateix, vaig arribar i, xiroi, em vaig asseure disposat a escoltar...

...

-Això amb el VAX.

-Està millor al BOX.

-Traurem les dades del BOX i les posarem al VAX.

...

VAX?, BOX? Mai abans no havia sentit aquells monosíl·labs enganxosos però inexpressius. El pitjor no era no entendre els significats sinó que els mateixos sons VAX/BOX se'm varen començar a fer indistingibles. Per a mi les frases havien perdut tot sentit esperable i se'm figuraven només com a intents absurds de dir l'indicible.

Primer extenuat, finalment vaig caure desmaiàt. Els meus companys, poc avesats a socórrer membres del Departament defallits, devien fer tot el possible per tal de reanimar-me. Ho va aconseguir una companya fent-me olorar una ampolleta de *Jamais de la vie*.

Revingut, vaig mig insinuar una baixada sobtada de pressió i vaig fugir.

L'endemà no gosava de preguntar. No diré com vaig descobrir el significat de VAX i BOX. El VAX i el BOX, més endavant, varen ser-me molt útils. El BOX encara m'ho és; el VAX, ja no.

Nota: Statistics for Experimenters: An Introduction to Design, Data Analysis, and Model Building

BOX, G.E.P., W.G. HUNTER, and J.S. HUNTER (1978)

Published by John Wiley and Sons, New York, NY, USA.

Ramon Nonell
secretari acadèmic de la FIB

OCTUBRE 1992: BON DIA, FRANCISCA!

L'octubre de 1992 el professor Pere Botella va demanar-me de ser Secretari Acadèmic en el seu Equip Deganal. Vaig acceptar (o no?). En qualsevol cas, pels despatxos de Direcció de la Facultat (aleshores situats a l'Edifici finalment anomenat U), el Pere m'anava presentant.

Bon dia! –deia jo a tothom.

També vaig saludar a qui em fou presentada com a “Secretària del Secretari”. Era la Francisca.

Dona menuda, intel·ligent, discreta, educada -té aquella educació extrema de qui sap que al te les pastes no s'hi suquen, però que sí s'hi poden sucar al cafè amb llet; té aquella elegància autèntica de qui sap no fer-se notar-, amb la qual porto treballant gairebé 10 anys.

Ara la Francisca s'està recuperant d'unes fractures causades en una mala caiguda. I trobo a faltar el seu saber observar, el seu saber fer, el seu saber dir, el seu saber no dir.

Més d'una vegada ens hem escridassat (atenció!: ens hem escridassat mútuament, no us penséssiu), però això més aviat no compta. Des de la més radical circumspecció, ens hem respectat dolors terribles, i això sí que compta. I ara passa, senzillament, que la trobo a faltar: en la coordinació de l'edició d'aquests Llibres del 25è. Aniversari, en la preparació d'unes eleccions a Rector/Rectora emblemàtiques, en l'estructuració d'una enquesta que s'ha d'elaborar curosament,... I no res més: per tal que la Francisca no s'oblidi de la FIB ni de la feinada que l'espera quan torni, escric aquesta pàgina de col·laboració.

Ai, Francisca, mira que caure en aquells paratges tan bells que tu tant t'estimes!

Fernando Orejas
professor del Departament de
Llenguatges i Sistemes Informàtics

De barbas y orejas

(La historia que encanta a Mateo Valero tal como realmente ocurrió)

Alrededor del año 1985, cuando la FIB todavía estaba en Torre Girona, un grupo de personas cogimos la costumbre de quedarnos a trabajar por la noche. Estaban Clemente (ahora en el País Vasco), Víctor (ahora en Zaragoza), Mon (en Cantabria), Balqui, Elena, a veces Silvia,... Solíamos ir, sobre las nueve de la noche, al Versailles o algún otro sitio similar a tomar un bocata y después nos poníamos a trabajar cada uno en lo suyo. La mayor parte de ellos en sus tesis. En algún momento, ¿la 1?, ¿las 2?, alguien se cansaba y todos lo dejábamos. Entonces comenzaba la parte lúdica de la noche. Normalmente, jugábamos a las cartas (pocha, mus, alguna vez póker,...) acompañados de una botella de algo (si no había nada mejor, Mascaró).

En aquella época, había un vigilante que, acompañado de un perro "patrullaba" en los jardines de Torre Girona. Como combatía el frío (es un decir) con algún tipo de bebida, a veces estaba algo colocado. Una noche, irrumpió en nuestra partida con espíritu comunicativo. Después de contarnos algunas cosas se dirigió a mi y me dijo: "Me he enterado de que los alumnos le llaman Orejas, pero yo sé que ese no es su verdadero nombre. Su verdadero nombre es Sr. Barbas"

Dolors Padrós

personal d'administració i serveis de la FIB

Software...?

Al passar a “màquina” la meva primera acta, com a secretària de direcció de la FIB, la paraula més difícil d’entendre va ser “software”, em vaig enfadar perquè el secretari acadèmic no escrivia prou clar... bé! era la primera vegada que llegia aquesta paraula. Era el setembre del 1978.

Dels meus principis a la FIB recordo que l’aleshores degà, Manel Martí, organitzava la CIL (Convenció Informàtica Llatina) i l’Escola Informàtica d’Estiu, a mi em semblava molt important i suposo que això m’ha influït en què després m’hagi agradat organitzar congressos.

Aviat farà 25 anys que treballo al Deganat de la FIB i em resultaria difícil parlar-ne sense afecte, no en va això és més de la meitat de la meva vida, fins i tot algú diu que sóc de les persones que creuen que la Facultat és seva.

He viscut en una Facultat sempre lluitadora per aconseguir espais i recursos, i sovint l’he trobat molt sola davant de totes aquestes dificultats, i més sola encara... després de la nova organització de la Universitat en centres i departaments, amb la qual els departaments i associacions es varen convertir com satèl·lits a l’entorn de la FIB sense tenir-hi gaire interessos comuns, i els equips deganals van tenir encara més difícil la seva gestió.

He treballat amb vuit degans i sempre he cregut que cada un d’ells ha estat el millor per a l’època en què li ha tocat, i ha estat un plaer per a mi treballar prop de cada un d’ells, persones intel·ligents i dignes d’admiració, a qui he vist fer la seva tasca entre tota classe d’entrebancs i de qui m’agradaria haver adquirit alguna qualitat.

Diferent, però també agradable, és el record de quan esperàvem pujar a la terra promesa, el B6, on tan bon punt hi vàrem arribar ens va decebre per petita...

Dolors Padrós

personal d'administració i serveis de la FIB

Trossets d'història

El 1979, a l'època d'en Manel Martí, amb la complicitat i l'empenta de l'Alicia Casals i del Josep Amat, vàrem començar a celebrar el Sopar d'Estiu, sopar que des d'aleshores hem fet sense interrupció gràcies als sempre Fibers. Al principi, tothom era al mateix temps convidat i organitzador, del primer a l'últim assistent participàvem des de fer el pa amb tomàquet fins a portar el gel, o el cava...

El 1987 l'Antoni Olivé va iniciar la tradició d'elaborar la Memòria acadèmica, fins i tot abans que els Estatuts de la UPC obliguessin a fer-la. La Memòria ha millorat any rere any, i l'hem vist imitada constantment a la UPC.

El 1993, per iniciativa de'n Pere Botella, vàrem celebrar el primer Acte acadèmic de lliurament de credencials als nostres titulats. Aquest primer va ser un acte entranyable al qual van assistir estudiants de tots els cursos des de l'inici de la FIB.

La FIB és gairebé sempre pionera en les seves iniciatives dins la UPC, i a vegades en tot el món universitari espanyol, com també ho ha estat en l'edició de la Carta de Serveis, el 2001, amb en Josep Casanovas.

Per tot, he d'agrair al Joan, el meu marit, el seu suport en moltes de les tasques que he fet a la FIB, i fins i tot la seva participació en algunes, ja que per raó de tot això li dec tantes, i irrecuperables, hores familiars.

Ara, el 2002, ja no treballo a direcció, el temps passa i tot es transforma, dels meus 23 als 49..., 25 més?... ja no... llavors em pregunto com celebrarà la FIB els seus 50, 100 o 150 aniversaris, Qui hi haurà? Com serà? És evident que molts de nosaltres ja no hi serem... I només se m'acudeix una frase que de tan real és poc corrent: "Un dia caminem pel món, l'endemà ens hem mort, i ja no hi som" (Shakespeare, Hamlet)

Fins sempre!

Joan A. Pastor
exestudiant
expressor

Vint-i-un_records_FIB.jap

Vint-i-u de gener de 2002. Avui fa un mes del vermut de Nadal, quan vaig anunciar als meus degà i cap d'estudis l'objecte de la meva aventura fora de la FIB: crear i dirigir un nou centre d'estudis superiors en informàtica, per encàrrec d'una jove universitat. Tot i que ja esperava una resposta positiva d'en Josep i de la Maria, la seva calidesa em va omplir de satisfacció.

Els meus sentiments em recorden quan vaig independitzar-me dels pares i vaig anar a viure fora de la llar familiar. De fet, professionalment parlant, considero la FIB com la meva família. I jo sempre m'he estimat la meva família, la biològica i la professional. En el primer cas, la forma de fer realitat la meva estima ha consistit en mantenir-me molt a prop dels meus, en no marxar mai del tot, en retornar contínuament. Pel que fa a la FIB, desitjo poder aconseguir el mateix.

Una primera forma de retornar és la de retornar al meu passat FIB, que abasta vint-i-un anys de la meva vida, els meus millors anys: sis com a estudiant, i quinze com a professor. Serveixin els següents vint-i-un records, antics i personals, com el meu homenatge particular a tots els companys que han fet i fan possible la FIB. En rellegir-los, veig que tots són bons records, com no podria ser de cap altra manera:

La Carme i la Dolors, darrera la finestreta de secretaria; Les lliçons d'història, d'en Pablo i Xavier; Les classes magistrals d'en Ton; La meva primera matrícula d'honor, d'Àlgebra; Les Fiber-festes i la Fes-Fetch-Band; El merescut Pascalín de l'Estanis; La meva primera sisena convocatòria, d'Anàlisi; El compilador per a en Balki; Els casos d'en Rafael; La tesi del meu amic Carles; L'article de Novàtica d'en Toni; L'editor sintàctic d'esquerrers, amb la Maria; Els dibuixos Xerox per a la tesi d'en Jaume; L'organització del TFAIS; Els primers alumnes; L'article primer; El primer conveni; L'antic Departament de SI; El premi EPSON, amb en Miquel; Les juntes plenàries; El mestratge d'en Toni.

Joan A. Pastor

professor visitant de la FIB
director de l'ESTIC
de la Universitat Internacional de Catalunya

Vint-i-dos_desitjos_FIB.jap

Vint-i-dos de gener de 2002. Avui fa vint-i-dos anys que en tinc divuit... divuit i encara tinc força. Hauria d'estar en plena crisi, iestic eufòric. Em venen al cap idees per fer, col·laboracions possibles, objectius a assolir. Sempre he estat una persona afortunada, però mai havia somniat amb el projecte que tinc entre mans.

Històricament, la FIB ha estat el referent de molts centres superiors d'informàtica d'arreu de Catalunya, i d'Espanya. És lògic, per tant, que també esdevingui el referent principal d'un nou centre universitari que, de fet, estem impulsant un equip de professionals format majoritàriament per Fibers. Fibers que recordem i estimem la FIB, i que voldríem reproduir les millors coses de la FIB, que són la majoria, alhora que volem contribuir amb innovacions pròpies. Com a líder d'aquest equip, i com a Fiber *forever* que soc, vull expressar aquí els meus vint-i-dos millors desitjos per al futur de la FIB:

Que arribin bons estudiants, i que acabi la majoria; Que els alumnes aprenguin al màxim; Que els professors aprenguem a escoltar-los; Que el nou pla d'estudis esdevingui una realitat per enorgullir-se'n; Que no es perdi optativitat pràctica i que la lliure elecció s'aprofiti; Que s'expliquin IGU, webs i manteniment; Que la docència esdevingui la protagonista; Que la recerca millori la docència; Que la informàtica pràctica faci més cas de la teoria; Que la informàtica teòrica faci més cas de la pràctica; Que la FIB i el LCFIB tinguin encara més impacte social; Que la societat catalana tingui encara més cabuda a la FIB; Que encara més alumnes i professors col·laborin amb el LCFIB; Que el PRISMA comenci amb èxit, i que igualment acabi el SAP; Que la FIB ocupi l'AO; Que s'estabilitzi als associats; Que es desestabilitzi els endropits; Que els alumnes gaudeixin dels PFC; Que més professors gaudeixin de dirigir PFC; Que la FIB continuï essent el meu primer referent positiu; Que la FIB vulgui col·laborar amb les meves iniciatives; Que tots els Fibers desitgem no marxar mai del tot, desitgem retornar contínuament.

Teresa Riera
exprofessora de la FIB

Una experiència apassionant

No és fàcil expressar en poques paraules tot el que m'evoca que la Facultat d'Informàtica compleixi vint-i-cinc anys. Vaig assistir al seu naixement i vaig tenir la sort de formar part de l'equip de persones que es va encarregar que la criatura creixés sana i intel·ligent. Jo era la més jove de la colla, feia de secretària d'actes i vaig aprendre moltes coses dels meus companys als qui, i no només per la meva funció, escoltava amb tota l'atenció i l'entusiasme dels que era capaç. Haver tingut l'oportunitat de treballar amb un equip de gent moderna, plena de força, de capacitat de treball i de creativitat, és una de les millors experiències, col·lectiva i personal, que he pogut viure mai, perquè quan un grup de persones lúcides i decidides es posa d'acord per assolir un objectiu, no sols el seu resultat lògic és l'èxit sinó que, a més, es genera una xarxa de complicitats i d'amistats que beneficien els projectes i enriqueixen les persones que hi participen.

Gràcies al seu ajut vaig poder tirar endavant el Departament de Matemàtiques tot i que, al principi, jo n'era l'única component. Amb ells vaig participar en la lluita contra un sistema d'oposicions propi d'una Universitat del passat i no de la Universitat del futur que nosaltres volíem construir, i vaig veure com, per primera vegada es feien realitat els doctorats interdisciplinaris. En el balanç d'aquesta experiència, i com un motiu més de reconeixement als meus companys, haig d'incloure la meva participació en la creació de la Facultat d'Informàtica de la Universitat de les Illes Balears, on vaig poder aprofitar tota l'experiència adquirida en aquells temps.

Avui podem constatar que realment es tractava d'un projecte rigorós i pioner, una aposta lúcida de futur i modernitat, en un país que no podia seguir, aleshores, més temps ofegat i artificialment ancorat en el passat.

Miquel Rodríguez
personal d'administració i serveis de la FIB

Reflexions ...

Dins d'aquestes reflexions m'agradaria diferenciar dos aspectes molt importants de la meva vinculació a la FIB. D'una banda, la vessant personal/emocional i, d'altra banda, la part més d'estructura de la casa (permeteu-me aquesta lleugeresa adreçant-me a la FIB).

Personal / emocional

La veritat és que no puc dir que faci molt de temps que sóc aquí, si fa no fa, uns 2 anys. Potser algunes persones poden pensar que és un temps significatiu, però us ben asseguro que jo tinc la sensació de ser-hi de fa molt menys temps.

Encara recordo el primer dia que vaig aterrar a la Facultat d'Informàtica de Barcelona (el nom mateix ja imposa una mica eh!!). Jo arribava d'un altre lloc de la UPC bàsicament amb dues incògnites: una, la idea que em costaria oblidar l'etapa que deixava enrere, i dues, que no sabia quin tipus de gent i ambient de treball podia trobar-me en el nou cicle que començava. No obstant això, les meves incògnites es van anar aïllant ràpidament. Em vaig sentir acollit sense reticències, a priori evidents, i la veritat és que vaig trobar-me ràpidament com a casa (d'aquí la lleugeresa que m'heu permès al començament de l'escrit). No cal dir que amb aquest ambient va ser fàcil implicar-me ràpidament dins les meves tasques i el passat es va anar emboirant a gran velocitat al meu cervell.

El fet de sentir-me com a casa ve donat per aquesta gent meravellosa que he trobat i, sobretot, per unes persones molt especials per a mi i a les quals sempre estaré agraït per tot el que van fer. No les considero companyes de feina, com passaria fora de la FIB, sinó amigues. Obviaré el seus noms perquè elles saben qui són, només aprofitar aquestes ratlles per dir-los: GRÀCIES. :-)

.../...

Miquel Rodríguez
personal d'administració i serveis de la FIB

Més reflexions...

[Per continuar amb aquesta pàgina, primer heu de llegir l'anterior, o sigui que, com diu un amic, apa!!]

.../...

Estructura

Quan parlo d'estructura inevitablement em venen al cap aquelles classes teòriques de la Facultat sobre organitzacions amb les quals intentaven, entre d'altres coses, transmetre'ns conceptes com missió, visió, estratègia, procés, etc. Tota aquella amalgama de conceptes teòrics van aconseguir que veiés "organitzacions" i no grups de persones amb una missió i visió en comú. Després, afortunadament, te n'adones que el que és realment important són les persones (Capital Humà li diuen ara els entesos en organitzacions) i la gestió del coneixement.

Les persones que formen la FIB són les que m'han ajudat, en part, a sortir de la ceguesa en què em trobava. Persones que amb el seu esperit de millora, palès a través de la dedicació i l'esforç personal, han fet possible que la FIB sigui un clar exponent de valor social; persones que col·laboren moltes vegades des del més sorollós dels silencis; persones que tenen la capacitat de gestionar valors i no números. Aquestes persones.... sí, aquestes.

Crec que tothom, des del seu narcisisme més primari, se sentiria orgullós de pertànyer a aquest col·lectiu FIBER. És clar que tot això comporta l'esforç de moltes persones, un esforç que, en el nostre cas, va començar ja fa 25 anys i que ara intentem seguir els que hi som. Penso que un quart de segle és una bona edat per celebrar com es mereix.

Després d'aquestes reflexions, com podríem parlar fredament de la Facultat d'Informàtica de Barcelona? Certament difícil per a tots aquells que hagin passat per aquí. La mostra: el fet que per a tothom que s'ha relacionat des de dins amb el Centre, la Facultat d'Informàtica de Barcelona, sempre serà, afectuosament parlant, "la FIB".

[Oh!, Oh!, que potser estic sucumbint, sense adonar-me'n, a les xarxes discursives de l'inestimable amic Hegel!] ;-)

Albert Roig
president del Club d'Esports de la FIB

Nexe d'unió entre l'esport i la FIB

El Club d'Esports de la Facultat d'Informàtica de Barcelona és una associació formada per estudiants de la FIB. S'hi treballa sense cap ànim de lucre, amb el propòsit d'enllaçar l'esport amb els estudis d'informàtica.

La idea d'aquesta associació és potenciar les relacions humanes dins l'àmbit universitari. Creiem que un estudiant no ha de passar simplement per la facultat, sinó que ha de viure el món universitari i en aquest cas concret el de l'esport. L'esport universitari afavoreix les amistats i millora la forma física, tan necessària per poder gaudir d'un bon estat de salut, que beneficia la capacitat de concentració de cara als estudis.

Durant la nostra història com a part de la FIB, hem estat organitzant competicions com ara les mítiques Lligues internes de Futbol Sala, tant masculines com mixtes. N'haguéssim volgut organitzar algun cop una femenina, però per causes alienes al Club mai ha estat possible, la FIB mai ha estat un lloc replet de noies. Hem estat presents en competicions internes i externes, en esports individuals i d'equip com bàsquet, tennis, handbol, waterpolo, ping-pong, etc. Equips del CEFIB han arribat a campionats de Catalunya i d'àmbit estatal.

També hem procurat fer activitats de lleure com les sortides a Montserrat, a peu o en bicicleta, l'annual Fiber-esquiada, assistència a les maratons de Barcelona o la Jean Bouin.

La política de l'associació és continuar amb les activitats que ha realitzat fins al moment, lluitant per millorar el seu propòsit i animant els estudiants a participar en les competicions esportives. També esperem que en el futur sempre hi hagi fibers emprenedors que vulguin ser membres del Club d'Esports.

Lluïsa Romeu
personal d'administració i serveis de la FIB

La meva primera visió de la FIB.

Vaig entrar a treballar a la Facultat un 17 d'octubre de l'any 1988, després d'estar 2 anys a l'atur. Penso que en aquells moments va ser el millor que em va passar, després de 13 anys encara penso el mateix. La cordialitat que vaig trobar en tots els membres de la Facultat, tant del personal d'administració i serveis com del professorat, em va impressionar i des del primer moment em vaig sentir molt ben rebuda.

Durant 15 anys havia treballat a l'empresa privada, i res a veure amb la forma de treballar al sector públic. Comento això perquè desconeixia en l'organització en aquells moments i, tot em semblava, en un principi, estrany. I què passa? només escoltes i observes. En aquella època la Facultat estava immersa en el trasllat a Campus Nord. Dit això ja podeu suposar que no "m'enterava" de què anava el tema.

La meva feina en aquell moment va ser de secretària de la nova titulació de Diplomatura en Informàtica. Nous estudis a la Facultat i el meu destí Torre Girona. Aniríem a ocupar espais alliberats de departaments de l'Escola de Camins que es traslladaven al Campus Nord. Explico tot això perquè només escoltava per tot arreu "Campus Nord", i pensava, això de Campus Nord ha de ser molt important!. A més, cada vegada que s'havia d'informar els estudiants de qualsevol canvi d'aules, d'horis, problemes puntuals, etc., es mobilitzava mitja Facultat.

En aquella època el Departament d'Arquitectura de Computadors també es va traslladar a Campus Nord. Un dia em va sobtar molt quan la secretària del Departament, la Xus, aparegué vestida amb una samarreta que deia "marxem". Em va impressionar, semblava una rebel·lió.

Aquests dos fets van donar-me la meva primera visió de la Facultat.

Sóc FIBER i m'agrada poder participar en el XXVè aniversari.

Ramon Roy
director del Projecte PRISMA

“Quatre TIC-anècdotes” i una “Reflexió”

Em declaro mig masoquista... m’agrada provar tota novetat tecnològica.

Anècdota 1.

Una nit estava en estat de “semiinconsciència” nocturna davant la TV quan la meva dona (que és metge) va entrar al menjador i em va dir “Com es tanca l’ordinador?”. Vaig pensar que no sabia tancar l’ordinador degut a la seva poca habilitat amb tota eina “tecnològica”, i li vaig dir que ja el tancaria jo.

La meva sorpresa va ser quan vaig veure que la seva “manca” d’habilitat era, en realitat, una pantalla blava amb el missatge que “El sistema se ha vuelto inestable... i podia passar qualsevol cosa”. Evidentment vaig haver de tancar a “lo bèstia”. La situació us és segurament familiar.

Anècdota 2

El primer any que Hisenda deixava fer la declaració per Internet jo ho vaig provar... ja sabeu, certificats de la FNMT, anar a Hisenda per dir que jo era jo, etc.

L’any següent va ser un desastre ja que a la setena vegada que estava fent cua a Hisenda vaig pensar “Ramon, mai havies trepitjat una Delegació d’Hisenda, què fas per setena vegada aquí?” ... i vaig decidir deixar la declaració a la caixa d’estalvis més propera.

El problema va ser que vaig haver de “refer” l’ordinador i vaig perdre el certificat de la FNMT (ningú avisava que se n’havia de fer còpia) i ningú a Hisenda sabia com revocar-lo. L’any passat vaig tornar a intentar-ho i per fi Hisenda va saber donar de baixa els certificats (en tenia 6 donats d’alta), o sia com a bon “TIC- masoquista” ho vaig tornar a intentar i tot va anar bé (a més, vaig constatar que ara Hisenda ja assenyala que cal fer-se còpia del certificat).

Anècdota 3

Vam decidir anar a passar un cap de setmana llarg amb la meva dona i la meva filla a Mallorca a una casa rural. La primera nit, el propietari de la casa va sopar amb nosaltres i es va interessar per com havíem conegut l’existència de la casa rural. Una parella va comentar que uns cosins li havien recomanat i el propietari va comentar que s’en recordava de la parella en qüestió ja que hi havien estat una setmana sencera l’any passat. Jo li vaig dir que nosaltres l’havíem conegut per Internet a la qual cosa el senyor amb cara de circumstàncies i tot estranyat em va dir que no recordava ningú amb aquell cognom!!!!.

Vaig canviar de tema.

Anècdota 4

La compra per Internet es va convertir en la tercera experiència negativa, un llibre molt necessitat que em va arribar 2 mesos tard, un llibre en castellà 835 pta. més barat a la FNAC que a la llibreria virtual on el vaig comprar, la compra mensual un 13% més cara (comparat producte a producte).

Deixaré passar algun temps.

Reflexions

Els productes comercials d’informàtica personal són poc fiables i difícils de configurar, i utilitzar. Les noves tecnologies poden facilitar-nos l’existència... i també ens la poden complicar. Hi ha gent que està fent diners degut a Internet i no ho sap!!!!.

La compra a Internet és còmoda però es paga.

Fèlix Saltor

professor del Departament de
Llenguatges i Sistemes Informàtics

Cites per als 25 Anys

1. *Alles was sich aussprechen lässt, lässt sich klar aussprechen*
(Tot el que és expressable, es pot expressar clarament)
Així és com comença el Tractatus Logico-Philosophicus de (l primer) Wittgenstein.
2. Seré breu, perquè, com diu Ramon Llull,
Car ço que sabs no és tant com ço que no sabs, no hages moltes paraules.
3. Allò que us dic no ho sé per savi: segons la dita popular,
Más sabe el diablo por viejo que por sabio,
i em sembla que sóc el més vell dels professors que vàrem començar l'any 1977.
Si ho preferiu, citaré Horaci:
Usus te plura docebit
(L'experiència t'ensenyarà moltes coses)
4. I què us diré, doncs, després de 25 anys de professor de la FIB?
4.A *No et creguis res del que t'expliquin,*
i encara menys si el qui t'ho diu és un professor;
accepta només allò que hagas sospesat tu mateix,
o que hagas pouat del fons del teu ésser.

4.B Us repetiré coses conegudes, potser oblidades:

a) *Sento les veus d'aquells que van poblar
aquest mateix indret abans que jo.
M'hi reconec* (Anton Carrera)

b) *As logic improves, less and less can be proved.
Logic is the Art of not drawing conclusions* (Bertrand Russell)

c) *Rien ne m'est sûr que la chose incertaine ...* (François Villon)

d) *Tan important com la ciència és el misteri, l'ambigüitat, la contradicció il·lògica i
l'experiència transcendental* (Abraham Maslow)

e) *Res no és humanament més etern que l'esperit de caritat i la fertilitat del pensa-
ment* (Octavi Saltor)

4.C i pel que fa a la Informàtica,

a) *The main characteristic of science is that is cumulative; what one man does is built
on by the next. In the words of Sir Isaac Newton "If I have seen further than
others, it is because I have stood on the shoulders of giants". In computer scien-
ce, we stand on each other's feet* (Dr. Hamming)

b) *The true challenge does not lie in making it possible to write more sophisticated
programs in even less time with even less effort, knowledge and insight, but, ins-
tead, in devising effective guidelines for designing well structured, trustworthy,
efficient programs; in short, professional programs* (Niklaus Wirth)

5. Notareu que he aplicat el que diu Douglas T. Ross:

*Rigorous communication results from disciplined, recursive application of the SA maxim:
Everything worth saying
about
everything worth saying something about
must be expressed
in six or fewer pieces.*

6. Acabo com el *Tractatus*:

(D'allò que no se'n pot parlar, cal guardar-ne silenci)

Wovon man nicht sprechen kann, darüber muss man schweigen.

Fermín Sánchez
professor del Departament
d'Arquitectura de Computadors

Aquellos maravillosos años de nuestra vida

Desembarqué en la FIB en el 83, procedente de Telecom. En aquella época muy poca gente conocía la palabra informática, y mucho menos su significado. Se rumoreaba que todavía algún "pardillo" se matriculaba pensando que esto era una especie de periodismo (corría el chiste de "enseñarle a los nuevos las rotativas"). Apenas éramos 400 alumnos y nos conocíamos todos, al menos de vista. La FIB estaba ubicada en Torre Girona y paseábamos por el bosquecillo en nuestras horas libres: era realmente gratificante. Teníamos un PDP con 8 inmensas terminales VT, y ese año se compraron un VAX y una docena de terminales más. También había ¡2 PC!

La FIB creció en 1984. Durante semanas cortamos a diario la Diagonal e hicimos sentadas frente al rectorado, entonces situado junto a Arquitectura Técnica. La UPC nos cedió como aula la capilla, donde nos moríamos de frío en invierno (¡qué nevada la de aquel año!) y los barracones, emplazados donde ahora está el Nexus II. El año siguiente bajamos al Campus Sud, al edificio "U" (ahora convertido en "O"), pero los alumnos de primero continuaron desterrados en los barracones de Arquitectura y en la planta 9 de Industriales.

Aquellos años nacieron la DAFIB, el Club d'Esports (embrión del actual Univers), la Fes Fetch Band y L'Oasi, entre otras muchas criaturas de la FIB. El Campus Nord era solamente el soñado oasis de unos nómadas, los Fibers, que vagaban errantes en busca de un paraje al que considerar su hogar.

Pasábamos muchas horas en la FIB, más que en ninguna otra parte (una de las pocas cosas que no han cambiado). Todos estábamos muy unidos. Guardo en mi memoria muy buenos recuerdos de aquellos tiempos.

En el 87 me licencié y me quedé como profesor en el DAC. Nunca me he arrepentido de ello.

Fermín Sánchez
cofundador de la Fes Fetch Band

El por qué de la Fes Fetch Band

En 1983, la Facultad estaba en Torre Girona. Éramos apenas 400 alumnos y paseábamos por el bosque en nuestras horas libres. El centro de cálculo tenía un PDP con 8 terminales. Ese año compró un VAX y media docena de terminales más. La sala de terminales era minúscula. Al año siguiente se movió al teatro, hasta entonces usado como aula.

En el 84 la FIB creció y, gracias a serias movilizaciones, la UPC cedió como aula la capilla -donde nos moríamos de frío en invierno- y los barracones, emplazados donde ahora está el Nexus II.

Aquel año montamos la delegación de alumnos, con Eduard Gálvez al frente. Estaba ubicada en una esquina del teatro, y en aquel rincón pasábamos muchos y muy buenos ratos. La organización de la fiesta de la FIB del 84 marcó nuestras vidas y las de muchos Fibers, palabra cuyo acuño debemos al nunca suficientemente valorado Edu Gálvez, que también fue el padre de L'Oasi. Como no podíamos pagar a un grupo, decidimos montar uno con músicos de la FIB. Edu y yo, que teníamos alguna experiencia en el mundo de la música, pusimos un anuncio, y nació la Fes Fetch Band.

Ensayábamos en el escenario del viejo teatro, que se usaba como almacén, rodeados de bártulos de todo tipo. Tras la pared estaba la repleta sala de terminales, donde la gente pasaba la noche haciendo prácticas y aplaudía después de cada tema. Debutamos con sólo 6 ensayos (maratonianos, eso sí), después de pasar la noche previa sin dormir, y estuvimos 4 horas sobre el escenario. Nunca olvidaré aquella noche. Durante 10 maravillosos años, la Fes Fetch Band fue una referencia para todos los Fibers. Luego, como todo en esta vida, se esfumó. Pero siempre nos quedará su música... y los gratos recuerdos de sus conciertos.

Kim Serradell
estudiant

Si treballes, te'n surts

Hola. Primer de tot em presentaré. Em dic Kim, i sóc, com no, estudiant de la FIB. Quan em van oferir la possibilitat d'escriure un petit text per als 25 anys, al principi no sabia de què podria parlar. Però de sobte se'm va encendre la bombeta (o el processador, jejeje), i vaig tenir una idea. Us parlaré del que a mi més m'ha sobtat de la facultat, i que es resumeix en una frase que tots hem sentit més d'una vegada: "*si treballes, te'n surts*".

Quan entres, és un tòpic, però és la veritat, entres perdut. Vens de l'escola, on tenies uns amics, on els professors estaven al damunt teu, et deien el que havies de fer... En canvi, quan arribes a la Facultat, no coneixes a ningú, tot és desconegut, ningú està al teu damunt... I sembla que això hagi de durar temps, molt de temps... Però aquí és on entra, al meu parer, el gran secret de la Facultat. Ara ets tu qui s'ha de moure, espavilar-se, conèixer gent... Vaja, deixar de ser un nen d'escola, per començar a ser universitari. Potser no veuràs canvis immediats, i les notes que tindràs potser et desanimaran, però no s'ha de baixar els braços. No és posar-se a estudiar com un boig sense sortir de casa, o estar 24 hores davant del PC fent pràctiques. Són detalls menys visibles. Coses tan senzilles com parlar amb el professor sobre allò que no has entès de l'última classe, que algun company t'expliqui aquell exercici que sembla impossible o anar a la biblioteca a consultar aquell llibre on podràs treure més informació d'una pràctica...

Tot això, és el que t'ajuda i fa que algun dia, qui sap quan però, puguis orgullós dir a casa: Pare i mare, ja sóc Fiber !!!

Carles Sierra

investigador científic del CSIC
Institut d'Investigació en Intel·ligència Artificial

Pongamos que hablo de la FIB

Són tants els records, agradables i no tant, dels meus anys d'estudiant a la FIB a començaments dels vuitanta que sembla difícil destriar-ne uns quants per compartir. Recordo quan dues amigues van compondre la cançó "Pongamos que hablo de la FIB" dins d'un Seat 133 "destartalat", quan es va col·locar una taula de ping-pong a la Capella de l'edifici de Camins per consumir-ne la 'desconsagració', els grinyols del terra del Palafit, les "novatades" d'en Hussein que donava bibliografia en Àrab als alumnes de primer –que ells copiaven curiosament a les seves llibretes, les nits de feina al laboratori amb aquell vigilant que agafava uns gats impressionants, seguides d'esmorzars pantagruèlics, i l'entusiasme de tots, estudiants i professors, per construir junts, amb l'esperit que hom imagina que tenen els pioners -molts ens en sentíem en aquelles primeres fornades d'informàtics.

Però potser el que em va impactar més com a persona, i en definitiva va determinar el meu futur, va ser l'accessibilitat dels professors de llavors. Molts érem el que s'anomenava 'estudiants col·laboradors' a diferents departaments. I em refereixo a alumnes que amb prou feines feia un any que érem a la Facultat. Compartíem la il·lusió per la recerca amb professors joves, amb empena, que sempre trobaven el temps per discutir les idees, per forassenyades que fossin, dels seus alumnes, i per encoratjar-los a treballar-hi -el meu primer article científic el vaig escriure mentre feia tercer de carrera! Quan veig les relacions que molts col·legues meus arreu del món tenen avui dia amb els seus alumnes, relacions distants, jeràrquiques, enyoro els meus anys d'estudiant a la FIB. Un ambient com aquell crec que és irrepetible, va ser una època màgica per a tots. Ho va ser per a mi.

Jaume Sistac

exestudiant
professor del Departament de
Llenguatges i Sistemes Informàtics

Records... Vivències.. Apunts per a la memòria històrica...

Alumne. L'any 1979 m'apunto a la FIB, quan ja era mestre i matemàtic. Som situats a un antic convent, amb llac, barca submergida, "el bolet", "el palafit", ... I el Tejero i el Congrés dels Diputats (ens n'assabentem estant a classe), ... I els exàmens i les pràctiques, ... I uns profes, més joves que jo, i que bona part esdevindran posteriorment col·legues, i sobretot uns companys de curs inoblidables. Allí estan també els futurs dirigents de la part informàtica de la Barcelona Olímpica del 92.

De l'exconvent (en el qual l'excapella es converteix en una de les meves primeres classes) al Campus Sud, i després al Campus Nord (amb quarter i les seves músiques incloses). La llicenciatura inicial s'amplia després amb la diplomatura (en la qual vaig col·laborar-hi amb molt de gust) i, posteriorment, ens convertim en enginyers. El parc de hardware i software de la FIB ha canviat substancialment des d'aquells primers anys i, per descomptat, les bases de dades... Dels models prerelacionals al model relacional ... "PEPIN" i la Geneviève Jomier, "CAMPUS" i en Serge Miranda, "DBMS" (xarxa de Digital, "Rdb" versió 1.0 (al principi), "INFORMIX" en diferents versions, així com "ORACLE", i últimament "SQL-SERVER" de Microsoft versions 7 i 2000. El Db2 i IBM sempre s'han resistit, però espero que es trenqui la línia. Del relacional a l'orientació a objectes i als object-relational ...

Assignatures cèlebres com "DUABD" ..., i el pas a quadrimestres, creació d'IBD, d'FBD i sobretot "DBD", i les eines CASE que implementen els mateixos alumnes.

Molts records de congressos (especialment a Barcelona, França i Suïssa), Workshops (DAISD), ... i el IFIP WG 8.1 de Sitges. Cursos de doctorat... Llibres escrits per a la UOC, que aprofitarem a la UPC ...

Festes de la Fib i les paelles... Sopars de la secció SI, discursos i altres celebracions...

I els alumnes, el millor i la raó de ser de la FIB, el seu potencial, la il·lusió i el seu futur.

Josep Solé
exestudiant
exprofessor de la FIB

El primer any de la FIB

Vaig entrar a la FIB l'any de la seva fundació (1977) per estudiar el segon cicle de la llicenciatura d'Informàtica. La facultat era a la Torre Girona, on ara hi ha el Rectorat. Les instal·lacions eren: les oficines administratives, sis o set despatxos de professors i quatre aules. Les quatre aules eren els dos hivernacles, una aula prefabricada al jardí, el Palafit, i el Teatre; sí, un teatre amb el seu escenari. Els hivernacles eren les úniques aules en condicions acceptables per fer-hi classe. Això no vol dir, però, que l'entorn de la facultat no fos agradable, al contrari, hi havia jardins i un llac, tot una mica bucòlic.

La majoria dels estudiants, jo també, havíem fet el primer cicle a la Universitat Autònoma. Altres, eren titulats superiors de carreres científicotècniques que treballaven en informàtica i hi accedien mitjançant convalidacions.

El primer any, si no recordo malament, érem uns 50 alumnes. La major part treballàvem, com a mínim, mitja jornada. Les classes eren a la tarda. Per això només érem a la facultat a les hores de classe. A més de l'escàs temps lliure que teníem, no hi havia cap tipus d'instal·lació (biblioteca, bar, etc) que ens permetés passar-hi més temps de l'indispensable. Els estudiants que procedíem de comarques, però, teníem una certa vida social amb els companys de la FIB i amb estudiants d'altres facultats.

A diferència de l'Autònoma, una part important del professorat tenia dedicació exclusiva. Ara bé, penso que es necessita un equip estable per realitzar un projecte.

Les pràctiques les fèiem al Centre de Càlcul de la UPC, al carrer de Gregorio Marañón. Els programes s'introduïen amb targetes perforades (!). Va ser el curs següent que va arribar a la facultat un ordinador PDP de Digital, amb el qual es podia treballar amb terminals.

Com podeu veure, la situació actual és molt diferent de la de 1977.

Miguel Valero
excap d'estudis de la FIB

Yo fui jefe de estudios de la FIB

Tuve el privilegio de ser jefe de estudios de la FIB entre 1993 y 1996. Fueron Pere Botella y Teo Jové quienes me persuadieron. Escogieron un buen momento para abor-

darme. Yo necesitaba un cambio con urgencia y no me lo pensé mucho para decir que sí. Fue una decisión acertada..

Son muchos los recuerdos que tengo de aquella época. Pero por encima de todo recuerdo (y echo mucho de menos) aquellas reuniones rodeado de mujeres por todas partes (las de dirección, las de secretaría académica, las del laboratorio de cálculo) en las que discutíamos cómo íbamos a matricular a más alumnos en menos días o cómo íbamos a publicar los miles de datos de las evaluaciones curriculares para que todos los alumnos los entendiesen bien. En todas esas mujeres pienso cuando escribo esto.

Recuerdo bastante bien mi primer día de jefe de estudios. Nada más llegar me encontré con una revuelta de los alumnos que se pasaban de plan viejo a plan nuevo. Resulta que no había plazas suficientes en IBD para acogerlos a todos. Nos fuimos todos a la sala de actos para discutir el tema. Y allí estábamos Helena Martínez y yo, frente a 100 alumnos furiosos. No recuerdo muy bien lo que les dijimos pero sí recuerdo que al volver al despacho pensé que aquel trabajo estaba empezando a gustarme.

Fue la época de cambios importantes en los sistemas de evaluación. Fueron muchas (pero muchas) las veces que tuve que explicar a alumnos y a profesores qué es un compensable. Y no siempre fue fácil hacerles ver la diferencia entre un compensable y un "impensable".

El cargo de jefe de estudios me dio una cierta popularidad. Y claro, ocurrió lo inevitable. Me pidieron que fuese parte del jurado que debía probar todas las paellas en el día de la fiesta de la FIB. Recuerdo que aquella tarde, cuando todo había acabado, pensé que no es saludable ejercer el cargo de jefe de estudios más de tres años seguidos.

En muchas ocasiones me he quejado, junto con otros muchos compañeros, de lo poco que se valoran y reconocen en nuestra Universidad los cargos de gestión. Sin embargo, cuando se me pregunta acerca de mi trayectoria profesional, lo primero que digo siempre es: "Yo fui jefe de estudios de la FIB".

Gabriel Valiente
professor del Departament de
Llenguatges i Sistemes Informàtics

A l'entorn de la Ciència, l'Enginyeria i la Facultat d'Informàtica

Aquest 25è aniversari és una bona oportunitat per fer una reflexió constructiva, però crítica, sobre el perfil que, dins el context de la Universitat Politècnica de Catalunya, ha

anat prenent la Facultat d'Informàtica de Barcelona, sobretot a la llum de la recent reforma de la reforma dels plans d'estudis d'informàtica.

Vegem. Els plans d'estudis de totes les universitats públiques de l'Estat han anat substituint les diplomatures per les anomenades enginyeries tècniques, i les llicenciatures per les suposades enginyeries "superiors". Al marge de la reforma actual d'aquests "nous" plans d'estudis, la configuració d'un espai europeu comú d'educació superior, a partir de les declaracions de Sorbonne, el 1998, i de Bologna, el 1999, ens portarà, sens dubte, cap a un model d'educació superior més proper al model nord-americà: uns estudis de primer cicle o "undergraduate" de curta durada, orientats a facilitar la inserció immediata en el mercat laboral i, a part, uns estudis de segon cicle o "graduate", amb una finalitat més acadèmica i directament lligats als programes de màster i de doctorat. Tot això, malgrat els esforços del consorci CLUSTER, al qual pertany la Universitat Politècnica de Catalunya, per mantenir integrats els estudis de primer i segon cicle en un bloc únic.

Ara bé, prenent com a referent el model adoptat a les universitats de l'àmbit lingüístic anglosaxó, s'hi sol fer una distinció molt precisa entre ciència i tecnologia. La vessant més científica se sol anomenar "computer science" o bé "theoretische Informatik", la més pràctica, "computer engineering" o bé "praktische Informatik" i la més aplicada, "software engineering" o també "angewandte Informatik". Aquesta distinció s'ha fet palesa fins i tot en el nom mateix de les universitats. Per exemple, les universitats alemanyes que duen el nom de "Technische Universität" han començat recentment a traduir-lo a l'anglès no com "Technical University", sinó com "University of Technology".

Aquesta distinció entre ciència i tecnologia, però, no implica una dissociació entre els ensenyaments de caràcter tècnic i l'ensenyament profund i rigorós dels continguts bàsics i fonamentals d'una disciplina com la informàtica, estranya mescla d'art, ciència, tècnica i tecnologia. Així, doncs, esperem que a partir de la nova reforma dels plans d'estudis i de la configuració d'un espai europeu comú d'educació superior, la Facultat d'Informàtica de Barcelona continuï sabent mantenir l'equilibri entre l'ensenyament dels fonaments científics de la informàtica i l'ensenyament dels darrers avenços tecnològics.

Quim Valls

professor del Departament de
Física i Enginyeria Nuclear

Camins aleatoris

La FIB fa 25 anys i algú, entranyablement, em recorda que durant alguns anys ha estat una part important de la meua vida i potser hauria d'escriure quatre ratlles. Hi rumio una mica i de seguida em sento com un avi a punt d'explicar "batalletes" de joventut. Em venen al cap retalls inconnexos:

Apa!, a fer Física a la planta 9 d'Enginyers amb l'ascensor que sempre falla el dia que arribes tard o, pelats de fred amb l'abric posat, classes als "barracons" del costat Telecom, a prop d'on hi construeixen una mena de terra promesa que s'anomenarà Campus Nord, o aquelles gens pràctiques aules de sota Arquitectura, això sí, de disseny i amb firma (no hi ha manera que les classes de primer es puguin fer al nou edifici de darrere Enginyers?)...

I escriure la tesi amb l'últim que s'ha vist en edició, la Xerox del centre de càlcul, de 12 de la nit a 8 del matí, que és una màquina molt sol·licitada, i aquest torn de nit també l'han de fer els estudiants als laboratoris que no donen l'abast. I el dia que vaig posar el punt final a la tesi (era el 86?), de bon matí, just quan, cansat i feliç, sortia al passadís de la planta baixa, hi havia gent que celebrava que Barcelona tindria l'olimpíada del 92...

I després el concurs, i mirar-se al mirall al matí i veure que et continues llevant a la mateixa hora i que no és veritat que als professors titulars ens surt una aura. I l'article que ens el tornen per tal que el corregim, com si ja no ens hagués donat prou feines i...

Apa!, a fer Física a la planta 9 d'Enginyers amb l'ascensor que sempre falla...

Quim Valls

excap d'estudis de la FIB

...Imaginem que parlo de la FIB

Si les aules són de 120 i hem de fer grups de 140, doncs en posem 140 i al cap d'un parell de mesos ja en quedaran menys de 120, i si cal ja farem un míting al patí per intentar calmar els ànims dels estudiants enfadats. I podríem organitzar la matrícula per ordre de notes i així no haurien de fer cua tota la nit. I els horaris, ai! els horaris, no hi ha qui els quadri amb tanta gent i tantes optatives! I dues-centes convalidacions, m'hauré de comprar un firmador. I, quan arribin els exàmens parcials, un agradable dia de febrer a la tarda em tocarà carregar taules i cadires per omplir els passadissos i convertir tot l'edifici en una gran aula...

I la gent, la gent que t'has anat trobant i t'ha anat marcant, aquella que et facilita la feina i et fa la vida agradable i els empenyadors i barruts de sempre, i les llàgrimes al despatx perquè no he aprovat res i em faran fora de la Facultat, i "deixa'm matricular 3 crèdits i mig més encara que no es pugui", i "quedem demà a la tarda i organitzem la matrícula, encara que pleguem tard", i "no em posis l'assignatura a les 8 del matí que he d'anar a portar la nena a l'escola..."

I comencem a migrar aules i gent cap al nord. I els de Física ja anem al Campus Nord, i allí tot és nou i més ben organitzat, però més aïllat, i la FIB encara és a baix i és una mica més lluny.

I la FIB puja, per fi, al Campus Nord i tot és nou i més ben organitzat, però més aïllat, i la gent ha quedat més lluny.

Josep M. Vilà
director general d'INDRA
president de SEDISI

L'eterna joventut de les Tecnologies de la Informació

Sembla que va ser ahir quan va començar el seu camí la Facultat d'Informàtica de Barcelona, però ja han passat vint-i-cinc anys. Llavors jo ja havia iniciat la formació d'aquests nous professionals, com a professor en altres institucions privades de la ciutat, i també era professor a la UPB d'altres temes relacionats, així que em vaig incorporar, dins de les primeres onades de professors, a la nova Facultat.

També recordo que fa vint-i-cinc anys vaig tenir l'oportunitat de presentar una conferència sobre el tema de "Les noves Tecnologies" i, precisament, fa poques setmanes que em van demanar de donar-ne una altra sobre el mateix tema. Crec que és això el que em fa sentir que no ha passat el temps. I és que estem en un sector on tot és nou eternament, com la serp mítica que mai pot envellir perquè renova la seva pell constantment.

La perspectiva futura apunta que aquesta tònica romandrà de la mateixa manera mantenint així un sector eternament jove, gràcies al qual la innovació continuarà sent una font inesgotable tant per a la renovació tecnològica com per a l'extensió de les seves aplicacions a la societat.

Una conseqüència evident de l'anterior és que la repercussió social d'aquestes tecnologies és molt més elevada ara que fa vint-i-cinc anys. Llavors les aplicacions es concentraven pràcticament al món empresarial i al científic, mentre que ara s'estenen a les llars, a les comunicacions i es troben ficades a l'interior de la majoria d'aparells que ens envolten, pel que es pot dir que són el motor d'una autèntica revolució social. Fa vint-i-cinc anys també ho dèiem, però mai vam arribar a imaginar l'extensió ara assolida.

Però el canvi continu, per mantenir eternament jove a la serp tecnològica, té també el seu preu: el reciclatge permanent dels seus professionals.

Ricard Villà

professor del Departament d'Enginyeria de
Sistemes, Automàtica i Informàtica Industrial

Fa vint-i-cinc anys les coses eren molt diferents.

Per començar, érem menys, molts menys. I sols es donava el segon cicle. Això vol dir que els estudiants (que en aquella època sense censura es deien alumnes) eren de molt diversa procedència. A la meva primera assignatura, el curs del 1977 hi havia, entre d'altres, un metge, dos agents d'assegurances i un advocat (i era una assignatura optativa i matematicoïde). He de dir que tots hi posaren una voluntat i una paciència enormes.

El fet que fóssim menys, molts menys, vol dir que no ens podíem fiar que estadísticament tot rutllés com una seda. Hi havia alts i baixos imprevisibles i notoris. El tercer any la llista d'alumnes de la meva assignatura constava de dues persones, això sí, numerades correlativament de l'u al dos. Certament no arribàvem als quatre gats!

Però això es remeià el següent curs per dues vies: vingueren més alumnes diguem-ne normals, i també agafaren l'hàbit de visitar la classe un parell dels molts gats que hi havia al jardí. S'asseien a la primera fila i els seus ulls seguien fascinantment les evolucions del guix a la pissarra. Tenien, però, o poca paciència, o més probablement coneixements molt superiors, perquè no aguantaven més enllà de cinc minuts. Estaven (els gats) ben organitzats. Fruïen d'un cos d'intendència conegut per "La Muda" pels humans. Era una senyora que es guanyava la vida silenciosament al passeig dels til·lers en horaris nocturns i, tinc entès, que de dia a hores convingudes.

Les mateixes raons estadístiques feien que al meu departament (ASH) els primers anys, totes les decisions es prenguessin per unanimitat. La FIB, ja aleshores pionera en la dèria d'avaluar els professors, va encarregar als departaments que fessin un informe de cada professor. Ens reunirem tots (en Jaume Pagès i jo) i anàvem avaluant els professors (en Jaume Pagès i jo), que sortien succesivament de la sala per tal que els altres no se sentissin cohibits. Almenys això és el que vaig posar a l'acta.

Fa vint-i-cinc anys les coses eren molt diferents.